

הס"ד ה' התמוז תשע"ו

יולי 2016

ס' 441

בני

אזינו יולי 2016

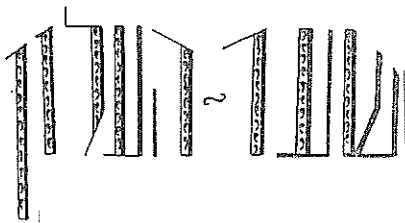
בוגרי הגן העולים לכתה א' (צלמה שרון טל)

פרידה מהגן / אלי רוה

אומר שלום אחרון לגן.
היום אני בוגר. אני שוב עומד בשער -
כמו לפני שנתיים.
היום אינני בוכה, הן בגרתי בינתיים.
רק ידי לוחצות זו את זו בחזקה
ומה אני רואה... -
- האם הגננת קצת בוכה!?

תם היום האחרון
הקוביות התכנסו בפינה,
דפדפות הציור התחבאו בארון,
הנדנדות נעזבו בגינה.
חיש חלפו שנתיים בגן!
אני את הדלת סוגר.

עלון היוצא בראשית חודש יולי נושא עמו הבטחה לחופשה ולבילוי, למנוחה ולהתרעננות. מזג האוויר, לעומת זאת, מבטיח עונה חמה במיוחד. והנה, בין החום הלוהט שבחוץ לבין המזגן המצנן שבפנים, יוצא עלון "בניר" חדש.

לצערנו, נפתח העלון בהספדים לשני חברים ותיקים שהלכו לעולמם בתקופה האחרונה: טיבי שחר ובתיה וולף.

טיבי, שאיש לא קרא לו בשמו הרשמי - ישעיהו, היה אדם חם, חייכן, חביב ואוהב את הבריות. תלאות רבות עבר טיבי עד שהגיע לניר עציון: בתקופת השואה, בה גם איבד חלק מבני משפחתו, בעלייתו לארץ באגניית המעפילים "יציאת אירופה" שהפכה לסמל נחישות במאבק על העלייה לארץ ישראל ואחר כך כחלוץ בונה הארץ. במשק שימש טיבי שנים רבות כגזבר ונודע כאדם חרוץ ומסור לעבודתו. אחר כך שימש כמרכז קניות והיה גם חבר במזכירות המשק, תמיד מעורה ומתעניין במה שקורה בו. טיבי ובת שבע שחר ובנותיהם נמנו על חמולת ה"שוורצים" של ניר עציון שנודעה בגיבוש המשפחתי יוצא הדופן וביחסי הקרבה החמים עם קרובים ורחוקים. עד ימיו האחרונים, כשכבר התקשה פיזית, השתדל טיבי להגיע בכוחות עצמו לבית הכנסת ולא להזדקק לעזרת איש. יהי זכרו של טיבי ברוך!

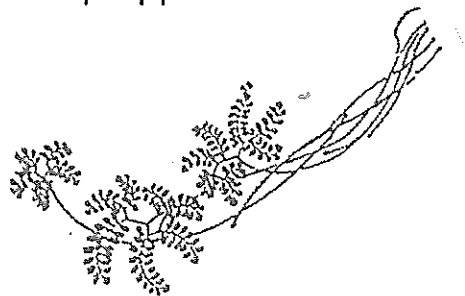
ביום שישי האחרון, הופתענו לשמוע על מותה הלא צפוי של חברתנו בתיה וולף. בתיה נקרעה מביתה וממשפחתה בימי מלחמת העולם השנייה בה נספו הוריה ונותרה לה אחות יחידה. בתיה התגלגלה בארץ בין משפחות אומנות וכפרי נוער עד שהגיעה לבארות יצחק שבנגב, בו הכירה את בנימין ז"ל ונישאה לו. הקרבות הקשים מול האויב המצרי לא הרתיעו את בתיה והיא נשארה בישוב עד שפונה. בתיה ובנימין נמנו עם המשפחות שהגיעו לניר עציון מבארות יצחק בשנת 1956 ותרמו רבות לשוב הצעיר. אסון פקד את משפחת וולף עם פטירתו הפתאומית של בנם יהודה שהיה אדם צעיר לימים, אך האירוע לא שבר את רוחם. כדוברת גרמנית על בוריה, סייעה בתיה לניצולי השואה שהיו זכאים לימי נופש בבית הארחה שלנו ואחר כך עבדה כמזכירה רפואית במרפאה שלנו. בתיה הייתה אישה שקטה, עדינה ואצילית ובאותו אופן גם הלכה לעולמה: בשקט ובכבוד ומבלי להטריח איש. תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.

עונת הקיץ קרויה גם "עונת המלפפונים", כזו שכלום לא קורה בה. לכך בדיוק אנו מייחלים: לקיץ שקט ורגוע אותו נעבור כולנו, במשק ומחוצה לו, בשלום.

קיץ נעים ושבת שלום

נירה ופסי

מערכת "בניר".

אל תהיה כועס, היה חכם

הרב רונן לוביץ

חטא אחד ביצע משה רבנו, אך הפרשנים השונים מצאו בו למעלה מעשרה חטאים (ראו לדוגמה בפירושי אבן עזרא ואור החיים). אחד הפירושים הידועים הוא זה של הרמב"ם, לפיו חטאו של משה היה בכך שכעס על בני ישראל, כאשר גער בהם ואמר: "שמעו נא המורים". לדבריו, הכעס הבלתי ראוי של אדם גדול כמשה, מהווה חילול השם, וממנו נובעת חומרת העונש (שמונה פרקים, פרק ד).

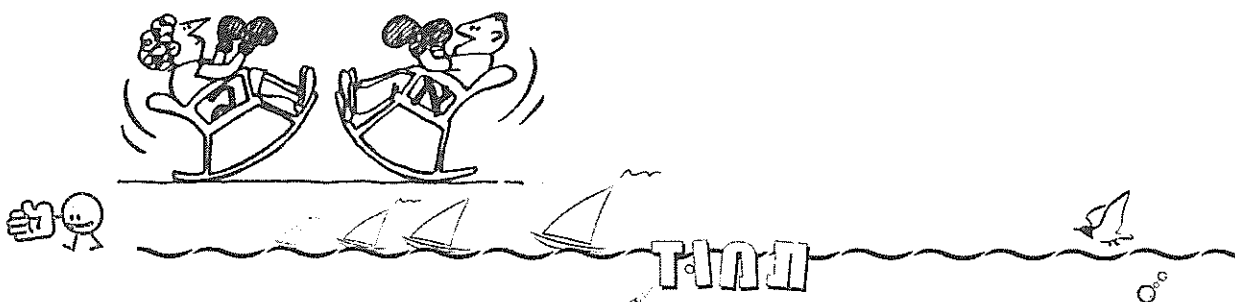
הרמב"ן, הסתייג מפירוש זה, הקשה עליו לא פחות משבע קושיות, ואף הגדיר את דברי הרמב"ם "הבל הבלים", לא פחות. טענתו העיקרית היא שבתורה נאמר: "יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל", ובכך אין כל רמז לחטא של כעס? פירוש הרמב"ם מעורר קושי גם לאור דבריו בהלכות דעות (ב, ג) שם קבע שבמקרים מסוימים יש מקום לכעס. הרמב"ם כתב: "לא יכעוס אלא על דבר גדול שראוי לכעוס עליו, כדי שלא יעשה כיוצא בו פעם אחרת".

רבי משה ורבי משה חלוקים אפוא בדבר חטאו של משה, אולם הם מסכימים לחלוטין בעניין גנותו של הכעס. באגרת המפורסמת ששלח הרמב"ן לבנו מארץ ישראל לקטלונה, הוא יעץ לו: "תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת לכל אדם וכל עת, ובזה תנצל מן הכעס, שהיא מידה רעה להחטיא בני אדם... וכל הכועס כל מיני גיהנום שולטין בו".

חז"ל אכן החמירו מאוד ביחסם לכעס ואמרו: "המקרה בגדיו בחמתו והמשבר כליו בחמתו והמפזר מעותיו בחמתו יהא בעיניך כעובד עבודה זרה, שכך אומנתו של יצר הרע: היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה" (שבת קה ע"ב). מדברי הגמרא נראה שהסכנה שבכעס היא באבדן השליטה העצמית, ומי שאינו שולט בעצמו עלול להידרדר עוד ועוד, ואף מסוגל להגיע לחטא החמור ביותר.

בחברה שלנו כעסים לא מובילים לעבודה זרה, אבל קורה לא פעם שהם מוליכים להכאה, ולא רק בסלע. אבדן השליטה המשתקף בכעס מוצא לא אחת את ביטויו באלימות במשפחה, בבתי הספר ובוויכוחים ציבוריים שראשיתם ערכים ובעקרונות אידיאולוגיים, המשכם בסערת רגשות, ואחריתם בהתנהגות אלימה.

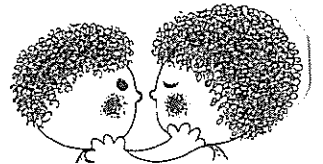
במעגל חיינו האישיים חשוב לבחון היטב האם הכעס שלנו על האחר בכלל מוצדק. לעתים קרובות כעסינו נובע מתסכול עצמי, ואותו אנו מעתיקים אל האחר, המהווה קורבן זמין לפרוק עליו את זעמנו. גם אם יש בסיס הגיוני וצודק לכעס, כדאי לזכור ככלל בחיים: אל תהיה כועס – היה חכם.

חז"ל עמדו על כך שכעס איננו כלי יעיל לשיפור ולשינוי. הגמרא אומרת: "רגזן - לא עלתה בידו אלא רגזנותא; ולאדם טוב מטעמים אותו מפרי מעשיו" (קידושין מא, א). שני דברים רואים בגמרא זו: האחד, שרגזן ואדם טוב הם שני הפכים, והשני, שהרגז אינו מועיל, אלא רק עושה הרבה רעש בניטורל.

סכנתו של הכעס אינה רק בנזקים החברתיים שהוא גורר, כי אם גם בנזקיו האישיים לאדם עצמו. בגמרא מסופר ששאלו תלמידיו רב אדא בר אהבה: "במה הארכת ימים?" הוא ענה להם ברשימה של שבע הנהגות טובות שנהג בהן, והראשונה שבכולן: "מימי לא הקפדתי בתוך ביתי" (תענית כ, ב). הקשר בין הימנעות מקפדנות ובין אריכות חיים איננו עניין מיסטי, אלא תוצאה טבעית שעולה ממחקרים רבים המצביעים על השפעותיהם של מתחים ולחצים על תוחלת החיים.

יש פתגם שאומר כי "על כל דקה של כעס, אתה מפסיד 60 שניות של שמחה". לדעתי אין זה מדויק, כי מפסידים הרבה יותר, לפעמים שעות, ולעיתים גם ימים שלמים של שלוה או מערכת יחסים שלימה של אחווה. גם כעס שלא מתורגם להכאה ולאלימות, עלול למנוע מהאדם להיכנס לארץ המובטחת של השקט הנפשי, האיזון הרגשי והשלווה הפנימית. לכן גם כשמתעמתים עם אנשים ובעיות קשים ביותר, כדאי לזכור שבכעס לא נוציא מים מן הסלע.

ישעיהו שמואל (טיבי) שחר ז"ל

נפטר

כ"ג ניסן תשע"ו

הספד לישעיהו שמואל (טיבי) שחר ז"ל, כ"ד ניסן תשע"ו

הרב רונן לוביץ

אנו מלווים למנוחת עולמים את חברנו היקר ישעיהו שמואל (טיבי) בימים שבין פסח ליום השואה. דומני שמהות הימים האלה היא גם תמצית חייו של טיבי. ימים בהם אנו מציינים את הסבל העצום שידע עם ישראל מידי מושלים עריצים ובני עמם, מפרעה ועד היטלר, ממצרים העתיקה ועד גרמניה המודרנית, ימים בהם בולטת יכולתו של עמנו לשרוד, לצאת לחרות ולהיוולד מחדש.

טיבי חווה על בשרו את השחזור המודרני והאכזרי מכל של שעבוד מצרים וגזירות פרעה. הוא עבר את השואה בעבודות פרך, ברעב ובקור. הוא הגיע לאושוויץ נער גבה קומה ורזה בן שש עשרה, ויצא משם כשמשקלו 36 ק"ג. בלבד. הוא יצא חי מאותו גיהנום עלי אדמות בזכות כוחות הנפש והאמונה שהיו לו.

ימי הפסח, שהיו ימיו האחרונים של חברנו טיבי, נפתחו בהכרזה: "והיא שעמדה לאבותינו ולנו", שהיא בעיניי האמירה המרכזית של חג החירות. מי היא זו שעמדה לאבותינו? יש האומרים שזו ההבטחה שהבטיח הקב"ה לגאול את עמו, ויש האומרים שזו האמונה שהאמינו בו בני ישראל, ובזכותה הם לא נפלו לתהומות הייאוש. יורשה לי להוסיף ולומר שגם עוצמת כוחות הנפש שהיו לבני ישראל היא שעמדה לאבותינו, והיא שעמדה לנו, לאבות של דורנו, ואפשרה להם להיות מלאי תקווה ובעלי יכולת לשרוד גם בעתות צרה ומצוקה קשה.

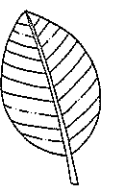
"תקווה" היה גם שמו של הגרעין אליו הצטרף טיבי, כדי לעלות ארצה. הוא נולד לפני שמונים ותשע שנים בקושיצה שבסלובקיה למשפחה של חמש עשרה נפשות, וגדל בבית שהיה ליברלי מצד אחד אבל גם מקפיד במצוות מצד שני. הוא למד בילדותו בבי"ס יהודי, ואחר כך בבי"ס תיכון כללי, בו הקפיד על שמירת שבת ושמירת מצוות חרף הקשיים והמגבלות.

ב-19 במרץ 1944 נכנסו הגרמנים להונגריה, ובאפריל אספו את היהודים מקושיצה וסביבתה לבית החרושת ללבנים ומשם נשלחו למחנה ההשמדה אושוויץ. ההורים ושני אחים נרצחו בידי הצוררים הנאצים, ואילו טיבי ותשעה מאחיו ואחיותיו שרדו את התופת. עם סיום המלחמה, הוא היה בטוח שלא נותר לו שריד מכל משפחתו, אולם כעבור זמן פגש את אחיו אריה (לצ'י) שנמצא כאן אתנו, ולאחר מכן את שאר האחים והאחיות. אריה מספר שלא זיהה את טיבי כשפגש אותו, שכן הוא המשיך לגבוה באושוויץ, אך היה כחוש כמו מקל.

את הבית שבקושיצה הם מצאו ריק, אחרי שנבזז והושחת. היה ברור להם שאין להם מה לחפש עוד על אדמת אירופה והם שמו פניהם לעלות ארצה. טיבי הצטרף לגרעין תקווה של בני עקיבא, אולם בטרם זכה לעלות לארץ חלה בשחפת ושכב שנתיים תמימות חולה בבית חולים בגרמניה, שם פגש גם בגיסו לעתיד, חברנו יעקב כהן (וילי). רק כעבור שנתיים החלים, ויכול היה להפליג לארץ ישראל, אולם איתרע מזלו והוא עלה על האנייה 'אקסודוס', אותה אנייה ששמה מחבר בין יציאת מצרים ליציאת אירופה, וגורלה משקף את הטלטלות (תרתי משמע) של ניצולי השואה.

רק לאחר כל אותן טלטלות שעברו על נוסעי אקסודוס, זכה טיבי לדרך על אדמת ארץ ישראל, להצטרף לחבריו לגרעין, ולהגיע לניר עציון שהחל בצעדיו הראשונים על הקרקע.

טיבי הגיע לניר עציון בשנותיו הראשונות של המשק, ותרומתו למשק הייתה משמעותית ביותר. במשך שנים רבות הוא שימש כגזבר הישוב, וידע לנווט את הספינה מבחינה כלכלית בתבונה ובזהירות. באותן שנים מצבו הכלכלי של ניר עציון היה בכי רע, וטיבי היה מכתת רגליו בנסיעות באוטובוסים דבר יום ביומו, כדי להביא ממרחק לחמו – להגיע לבנקים ולגופים פיננסיים שונים, למשרדי ארגון המושבים ותנועת המזרחי בבניין הקסטל בתל אביב, כדי לגייס הלוואות ולמצוא דרכים שיאפשרו למשק לשרוד ולהחזיק את הראש מעל המים מבחינה כלכלית. טיבי היה התגלמות העוסק בצרכי ציבור באמונה. בנסיעותיו התדירות עזר לחברים כשהיה מביא עבורם מוצרים שונים מחיפה ומתל-אביב. הוא עשה כל אשר לאל ידו כדי לחסוך כסף למשק ככלל ולחברים כפרטים. לימים כשהפסיק לשמש כגזבר התרכז טיבי בתפקיד של רכז הקניות ועבד גם כאיש שיווק של מפעל 'ארוחות ניר עציון'.

מוראות השואה הלכו עם טיבי שחר כל ימיו, אבל הוא השכיל להניח את העבר השחור מאחוריו, ולפתוח שחר חדש. טיבי היה מאותם אנשים המהווים סמל למי שניצחו את הנאציזם, והצליחו לא רק לשרוד, כי אם גם לתרום לבניין העם והארץ, ולקיים חיים יהודיים מלאים במיטבם.

הוא היה אדם מלא שמחת חיים. עבור בנותיו הוא היה אבא נפלא שכיף להיות אתו, ועבור האחיינים שלו (בניר עציון: מיכל, אילנה ורפי) הוא היה הדוד הצעיר שמשמח את הילדים, משחק אתם ומצחיק אותם. בשמחת תורה כמו גם בחתונות טיבי היה עמוד התווך של השמחה.

אנו נמצאים עכשיו בסדרת הפרשות: "אחרי-מות – קדושים – אמור". אני רוצה להציע פירוש חדש לרצף הזה של שמות הפרשות. פתיחתה של פרשת "אמור" היא בהוראה לכוהנים שכאשר הם נמצאים באבל, עליהם להגביל את האבלות, ולא להפריז בה, על מנת שיוכלו להמשיך לתפקד בתפקידיהם. פתיחת הפרשה מצווה: "אֲמַר אֶל הַכֹּהֲנִים לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּיו... לֹא יִקְרְחוּ קִרְחָה בְּרֹאשָׁם וּפֶאֱת זָקָנָם לֹא יִגְלְחוּ וּבִבְשָׁרָם לֹא יִשְׁרְטוּ שְׂרָטָה" (ויקרא כא). אמירה זו חשובה במיוחד אחרי שחווים אובדן של קרובים שהיו בבחינת קדושים. אחרי מותם של קדושים, עלול האדם ליפול למצולות הייאוש, להתקבע במחשבות על האובדן והטרגדיות ולהיות חסר יכולת להמשיך ולבנות חיים חדשים. שמות הפרשות אומרים לנו: אחרי מות קדושים אמור אל הכוהנים שלא ישקעו באבל באופן משתק ומקבע.

דינים אלה שנאמרו כאן לכהנים חוזרים ומופיעים בספר דברים לגבי כל עם ישראל, ובכך הם קוראים קריאת כיוון שגם אנשים שיקריהם מתו מות קדושים מזעזע צריכים להמשיך בחיים של בניה ועשיה. ואכן פרשת "אמור", שמתחילה בענייני אבלות, עוברת לענייני שמחה של החגים והמועדים, ובכך היא ממחישה את המעבר הנחוץ משכול ואובדן וצרה וצוקה, לשמחת ימים טובים, לתקווה להתחדשות, ונותנת לגיטימציה לפעול להקמת חיים בריאים ושמחים. ממך ישעיהו שמואל טיבי, מאישיותך ומפועלך נלמד כיצד אפשר וצריך לעשות זאת.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

דברי הספד - בתו נירה

אבא,
איך אוספים 89 שנים מלאות וגדושות בכמה מילים. סנדריי, קושיצה, אושוויץ,
אקסודוס, שוב גרמניה והעליה ארצה ישר לניר עציון.
אבא, אם אפשר להביע במילה אחת את היותך, פשוט היית איש. מהיותך פשוט איש
למדתי רבות.
על ענוה ויושר, חסד ורחמים.
ועל מסירות. היית מסור למשפחתך באופן יוצא דופן, לאמא ולנו, הבנות.
המסירות לאחים שלך, שהאהבה והקשר ביניכם, שבט שוורץ, היה בית ספר עבורי
להבנה מהי משפחה.
ומסירות למשק, שהיה כה חשוב לך. זכור לי, כילדה, מספר פעמים שאחרי אספות
במשק ודיונים במזכירות לא חשת בטוב, לקחת את כל מה שקרה לך פה, בבית שלך,
ללב. אגב, כששאלו אותך איפה אתה עובד ענית בבית, כי לעבוד במשק זה לעבוד
בבית.
ועוד למדתי ממך על צניעות, תמיד אמרת לנו לא לפטפט סתם, ולא להשוויץ, ולא
להתפאר, לעשות הכל, אבל הכל, בשקט ובצניעות.
אבא, חיית את החיים ואהבת את החיים. חיית אותם כשבמהותך פנימה דולק תמיד
ניצוץ נערי.
ואתמול בצהריים הניצוץ כבה. את אט נחלשה נשימתך כשאנו, אמא והאחיות,
מקיפות אותך סביב מיטתך. זכינו אבא להיות אתך ברגעך האחרונים ובעיקר זכינו
בכזה אבא גדול מהחיים.
אבא, אי אפשר לתאר איש כזה גדול מהחיים בכמה מילים.
לכן אפרד ממך, אבא, במילות הפסוק מתהילים שכאילו נכתבו עליך:

" מי האיש החפץ חיים
אוהב ימים לראות טוב
נצור לשונך מרע
ושפתיך מדבר מרמה
סור מרע ועשה טוב
בקש שלום ורדפהו".

אוהבת נירה.

דברי הספד - הבת מירי

אבא היקר,

תמיד ראיתי בך דמות של לוחם.

מלחמת העולם השנייה תפסה אותך כנער. אפילו בר מצוה לא ממש חגגו לך ונתנו לך רק כמה סוכריות לחלק לחברים.

לאחר שעליתם על הרכבת לאושוויץ והופרדת מהורייך ומאחייך הקטנים נשלחת לעבודות פרך. כח הרצון, הדבקות בחיים ויצר ההישרדות שמרו עליך ובמשקל של 35 ק"ג ובגובה כמעט מטר שמונים מצאת את אחייך והתאחדתם רובכם.

לאחר שהיה במחנה הכשרה ניסית לעלות לארץ באניית 'אקסודוס' וגם זאת תוך מאבק בבריטים באמצעים הדלים שהיו ברשותכם, אך הם החזירו אתכם לגרמניה.

בגרמניה נאלצת להיפרד מחבריך שעלו לארץ מכיוון שלקית בשחפת וכעת זו הזדמנות גדולה עבורנו להודות לאחותך יוכבד, שלא יכלה להיות אתנו היום, על שנשארה אתך במשך שנתיים בגרמניה וטיפלה בך עד שהיית כשיר לעלות לישראל בפעם השנייה.

מאז קבעת את ביתך בניר עציון. עבדת בענפים השונים: צרכנייה, חקלאות, נגריה, מפעל הארוחות ועוד, אך עיקר פעילותך הייתה כגזבר המשק בשנותיו הקשות. ללא השכלה תיכונית וגבוהה חישבת חישובים, דאגת למקורות כספיים והצלחת להוציא את המשק ממשברים. גורל המשק ועתידו היה בדמך.

לניר עציון הבאת את אמא היקרה מהדרום הרחוק וכאן הקמת את משפחתך ואת ביתך לעולמים.

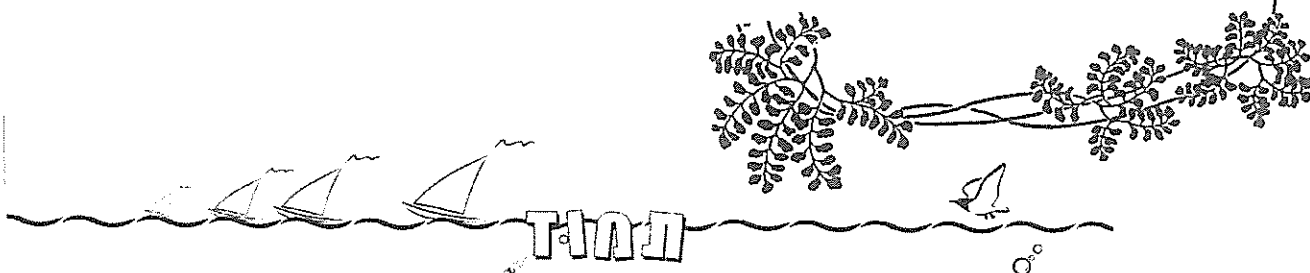
היית אדם עדין נפש ורגיש אך לגמרי לא וותרן. עמדת על עקרונותיך כשהרגשת צורך בכך.

רבים התאהבו בך בזכות התכונות הנ"ל ובזכות חוש ההומור והשובבות שדבקה בך גם בגיל מבוגר.

אהבת אנשים ואנשים אהבו אותך ובעיקר אהבת ילדים קטנים. בכל מצב הם הצליחו לגרום לך לחיוך וחיות.

כעדות לאהבת האנשים כלפיך אצטט כמה מסרונים שקיבלנו לאחר ההודעה על לכתך מאיתנו:

"איש טוב, ישר, עדין ונעים הליכות", "איש יקר לליבנו מאד", "הייתה לי הזכות להכיר את אבא שלך". "טיבי החייכן, הדוד האכפתי. תמיד כשראיתי אותו התעניין בשלומנו ובשלום הבנות. שקפץ חמור מעל כולנו שם בכנס בחדר האוכל בגיל קצת מופלג..."

בשנים האחרונות לקית באירוע מוחי בעקבות ניתוח. בחדר ההתאוששות צעקת מספר פעמים: "ניצחתי את היטלר". גם בעקבות אירוע זה לא ויתרת לעצמך והצלחת להשתקם כמעט לחלוטין. ליווה אותך השיר של רבי נחמן מברסלב שהיית שר בשיקום: "אסור להתייאש!".

כעבור שנתיים שברת את עצם הירך ומאז ההליכון הפך לחלק ממך. גם בתקופה זו לא ויתרת לעצמך וסירבת לרכוש קלנועית. רצית ללכת בכוחות עצמך.

בחצי השנה האחרונה החולשה החלה להכריע אותך ונאלצת להתנייד בכיסא גלגלים. גם הבריאות התרופפה והיה לך קשה להשלים עם הגזירה. הרגשת כלוא בתוך גופך.

לפני שבועיים וחצי לקית באירוע מוחי שגם לו לא ויתרת בקלות. נאבקת בכוחות אחרונים ובנשימות חזקות, וכמו שאמרה האחות בבית החולים: משך הזמן תלוי בחוזק הלב.

ואכן היה לך לב חזק אבא, הוא שרד מספר שעות קשות ולבסוף הוכרע. אך ליבך לא היה רק חזק פיזית. הוא היה לב אוהב ומכיל. את בני המשפחה הקרובה והרחוקה, את החברים שלך ואת החברים שלנו. עכשיו ניתן דרור לנשמה הגדולה שלך.

מזכור אותך תמיד באהבה גדולה. תחסר לנו אבא ואנו כבר מתגעגעים.

דברי הספד - בתו לאה

לאבא שלי יש סולם
מגיע כמעט עד שמים.
ואבא שלי הוא הטוב מכולם
ואבא שלי הוא הכי בעולם.
ואבא הביא מתנה
קטר על פסים של רכבת
ואבא הביא לי בובה
יודעת לשיר ולשבת
אבא שלי הוא חכם מכולם
ואבא שלי הוא הכי בעולם.

ראשית, אבא, אפתח בתודה על הזכות הענקית שהייתה לי ולנו להיות בנותיך. וכמו
בשיר הילדים היית עבורנו האבא הכי הכי...

הכי אוהב ומביע את אהבתו, הכי תומך והכי מפרגן, האבא שתמיד תמיד תמיד נמצא
שם בשבילנו למרות ששנים רבות עסק בעסקי ציבור באמונה גדולה. המשפחה, אמא
ואנחנו עמדו בראש סדר העדיפויות שלך.

אבא יקר, אמנם הפיזיות שלך נמוגה וממנה יישארו תמונות וזיכרונות, אך נשמתך,
הערכים שהטמעת בנו והפכו חלק בלתי נפרד מאתנו, בנותיך ונכדיך, הם ההמשכיות
המזוקקת של הווייתך.

אמנה כאן רק מעט מהערכים שכה אפיינו את התנהלותך.

אהבת האדם באשר הוא אדם ללא הבדל דת עדה וגזע. הקפת את עצמך בחברים
מכל התפוצות והלאומים.

החמלה שכה מאפיינת אותך ואת אמא הביאה אתכם להתחלק ביש גם אם היה
במועט עם מפעלי צדקה שונים ולתרום בסתר לכל נזקק שרק גיליתם אודותיו.

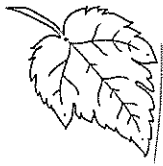
הצניעות, הענווה, השאיפה לידע והאוטודיקטיות שלך.

השאיפה לשלום בין בני האדם ושהכל יתנהל בדרכי נעם ואם אפשר מטובל בהומור.

ואחד הערכים החשובים עבורך היה ערך המשפחה. לאמא אמרת את המשפט:
"לבנות שלי לא יחסר דבר..." ואכן, בתבונה רבה ובעמל רב דאגתם לך, ללכידות
בינינו ולקשרים עמוקים עם הנכדים, החתנים ובני משפחותיהם.

טיפחת גם את הקשרים המיוחדים לכ עם בני משפחת המוצא שלך תחת הסיסמא
שאחד למען כולם וכולם למען אחד.

אבא, הפרידה כ"כ קשה, כמו עוד נשיקה ועוד נשיקה שנתתי לך בשעותיך האחרונות.
סליחה אבא שפעמים כה רבות אמרתי לך "לא עכשיו" או "אין לי זמן", כשלך תמיד
תמיד היה את הזמן עבורנו.

כשלתי פעמים כה רבות במצוות כיבוד הורים. אנחנו מבטיחות לשמור, לעטוף ולחבק
את אמא שלנו היקרה שתחיה בבריאות טובה ואהובתך שנים כה רבות.
וזו העת להוקיר תודה,

בשם אבא שלנו, אמנו היקרה ובשמנו, לכל הצוות הרפואי שבניר עציון שליווה אותנו
שנים ארוכות וטיפול במסירות רבה. לאנשי הסיוע והטיפול מטעם המשק, לחברים
שהתעניינו ותמכו, למשפחה המורחבת המופלאה שלנו ובתוכם לחבורת הניר-עציונים
שבלעדיהם היינו כמו כיסא עם שלוש רגליים.

תודה מיוחדת

For you, Ram. We are grateful and appreciate you and all you done for our
father.

רם טיפל באבי חודשיים בלבד בהם נקשרו ביניהם קשרים אמיצים של חברות מלאה
חוש הומור והמון תקווה לעתיד טוב.
Thanks ram.

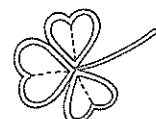
לכולכם תודות.

ואסיים בתפילתו של ר' אלימלך מליז'נסק שכה אפיינה את אבינו:

אדרבה תן בליבנו
שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם.
ושנדבר כל אחד אל חברו
בדרך הישר והרצוי מלפניך
ואל יעלה בליבנו שום שנאה
מאחד על חברו חלילה.
ותחזק אותנו באהבה אליך
כאשר גלוי וידוע לפניך
שיהא הכל נחת רוח אליך
אמן כן יהי רצון.

שלך לאה.

טיבי, 30 להסתלקותך

מיכל חרמון

משפחה לנצח. כך חשבתי פעם לתומי. אין מצב שמישהו ילך בדרך העולם, אצלנו לא! ושוב זה מתנפץ לי בפרצוף. תתעוררי מיכל, אין דבר כזה לנצח! נכון אין, אבל משפחתנו גזע מיוחד במינו, לא רבים זוכים לכזו אחדות במשפחה כה גדולה, אהבה, אהדה, עזרה אחד לשני וסובלנות!!! וזו מתנה שקבלנו אנחנו מכם - האחיינים ומשתדלים להעביר זאת בשרשרת הדורות הלאה.

אתה טיבי, צעיר האחים, התקופה הקשה בשואה ובמחנות לא הטיבו עמך וחלית, והבעיות הלכו אתך כמעט לכל דרך חייך. על פי סיפורים ששמעתי מאווי ומאמא, טיבי היה ילד שובב מאוד, עזר לאחיו הגדולים והיה ידוע באמרות הכסף שלו.

אני גדלתי עם טיבי, או טיבי גידל אותנו. ברווקותו היה בא הרבה לביתנו לא רק כי רצה לראות אותנו, לאכול אצלנו, להיפגש אתנו - רצה להרגיש בית! בזיכרוני טיבי במכנסי חאקי קצרים, נשען על הקיר בצריף שלנו ומחליק על גבו ומתיישב על הרצפה. אנחנו, האחייניות, היינו לו למשחק. נסע לגרמניה, הביא לנו מתנות.

בכל זיכרונות ילדותי ובגרותי, טיבי עמי. טיבי של שמחת תורה, טיבי של חוש ההומור, טיבי שלימד אותי חשבון, טיבי שעובד קשה, רץ מבנק לבנק לבקש שלניר עציון יהיה יותר קל. אני זוכרת זמנים בהם היו באים אל טיבי הביתה, לקבל כסף מקופת בית, או פתקים ל"משביר" - כן, היו זמנים כאלה פעם.

בגלל שהבנות היו הכי קטנות במשפחה פה במשק, תמיד באנו בערבי שבת לבקר לאחר הארוחה. טיבי תמיד הוציא "משקה", אבא וילי מאוד אהבו את הקטע! ריקוד הדודים בעת אירוע היה ממש "מוסד", ואנחנו, האחיינים התמוגגנו וקראנו לכולם: בואו לראות את ריקוד הדודים - כל כך היינו גאים בהם ומאושרים במשפחתנו היפה.

נכון, בשנים האחרונות טיבי היה מוגבל, אך לא ויתר לעצמו. ראיתי את ההליכה שלו, כמה קשה היה לו ואמרתי לו: "למה אתה לא מבקש קלנועית? זה לוקח לך כל כך הרבה זמן להגיע כך לבית הכנסת, או לבקר אצל אמא, בזמנו, והוא ענה לי שחייבים ללכת! כל כך אופייני לכם, משפחת "שוורץ".

לא הייתי רוצה שיזכרו אותך עם הליכון, או בכיסא גלגלים, הייתי שמחה שנזכור אותך כולנו - רוקד בשמחת תורה בלי סוף, אני רוצה שיזכרו חולצות לבנות רטובות מזיעה, שמחלפות ביבשות. כן, טיבי רקד ושמח מלב שמח! בשמחת תורה.

אני רוצה שנזכור שטיבי היה איש מאוד פעיל, יעיל ומועיל פה בניר עציון. אכפתי ואוהב אדם!

רבי אומר: "איזו היא הדרך שיבור לו האדם, כל שהוא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם", שזהו שילוב של יושר ושלמות עם עצמו ועם הבריות.

"אמר להם צאו וראו איזו דרך טוב שידבק בה האדם, רבי אליעזר אומר: עין טובה,
רבי יהושע אומר: חבר טוב, רבי יוסי אומר: שכן טוב, רבי שמעון אומר: הרואה את
הנולד, רבי אלעזר אומר: לב טוב."

מזכור ונאהב אותך תמיד דוד יקר שלי!

לבת שבע שחר

לבנות: מירי, לאה ונירה ומשפחותיהן

לדבורה כהן ומשפחתה

ולכל המשפחה המורחבת

משתתפים באבלכם הכבד

במות הבעל, האב, האח, חברנו

ישעיהו שמואל (טיבי)

שחר ז"ל

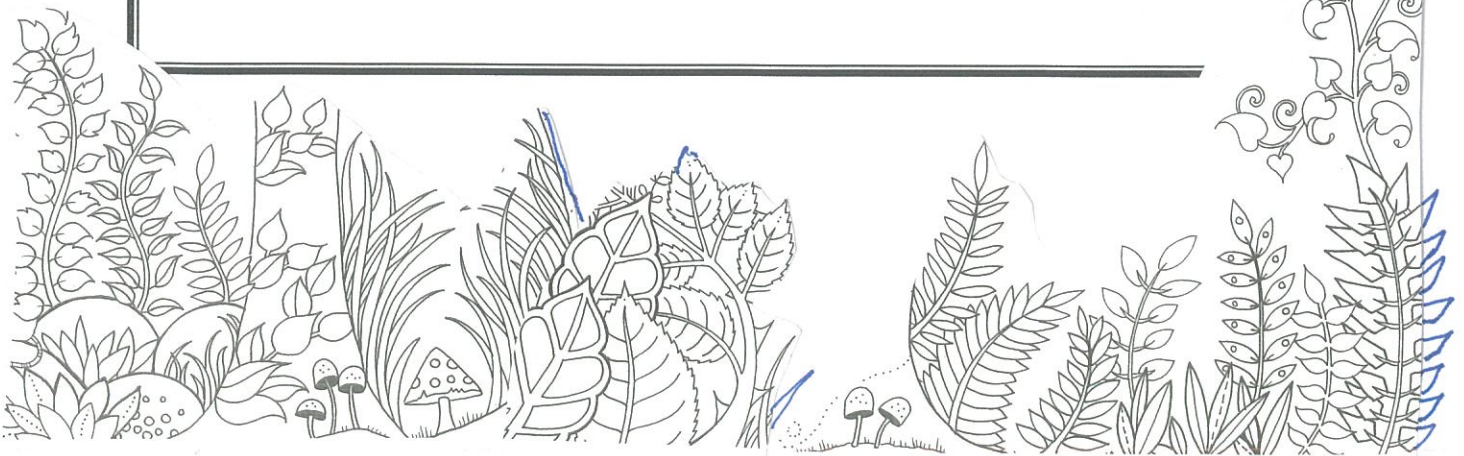
עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו!

לזיכרון

- ו' באדר ב' תשי"א	שלום דב בירנבאום ז"ל
- כ"ו באדר תשי"ג	מנחם יעקב ז"ל
- ה' באדר ב' תשמ"ו	מניה טאוב ז"ל
- י"א באדר תשמ"ח	מאיר קולמן ז"ל
- א' באדר תש"ן	יוסף לוי ז"ל
- כ"ב באדר א' תשנ"ז	חיים זוהר ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	איטה (אולגה) גולדשטיין ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	ישראל בן ארי ז"ל
- ב' באדר א' תשס"ה	יונה בן סירא ז"ל
- כ"ז אדר א' תשס"ח	משה לוי ז"ל
- כ"ו אדר תשע"ג	יהודית רייך ז"ל
- כ' אדר א' תשע"ד	נחום בן סירא ז"ל
- י"ט אדר ב' תשע"ד	שרה שיפמן ז"ל
- י' בניסן תשט"ז	יצחק כספי ז"ל
- י"ט בניסן תשכ"ה	אברהם וייס ז"ל
- כ"ז בניסן תשל"ה	שלמה דובדבן ז"ל
- כ"ט בניסן תשמ"ב	ישי שטייר ז"ל
- כ"ב בניסן תשמ"ה	דבורה פלבניק ז"ל
- כ"ב בניסן תשנ"ג	ברוך פריפלדר ז"ל
- ו' בניסן תשנ"ז	חיה פנינה ברוק ז"ל
- ט"ו בניסן תשנ"ז	זהבה שוורץ ז"ל
- ו' בניסן תש"ס	צבי שוורץ ז"ל
- י"א בניסן תשע"א	מיכאל טאליאקוצו ז"ל
- כ"ו בניסן תשע"ב	חנה הילף ז"ל
- כ"ח ניסן תשע"ד	אהובה שהם ז"ל

לזיכרון

צילה גרפונקל ז"ל	- י"ז באייר תשנ"ג
מיכל טל ז"ל	- כ' באייר תשנ"ג
חנה מיכאלי ז"ל	- י"ג באייר תשנ"ו
יוסף שהם ז"ל	- ז' באייר תשנ"ז
יאיר שהם ז"ל	- י"ד באייר תשנ"ז
פנינה בן סירא ז"ל	- ט' באייר תשס"ז
רחל לזין (בקרמן) ז"ל	- ד' באייר תשע"א
לאה בן ארי ז"ל	- י' באייר תשע"ב
ברוריה גלד ז"ל	- י"ד אייר תשע"ג
בנימין בר-חן ז"ל	- כ"ב אייר תשע"ג

חללי כפר עציון הי"ד שנפלו בקרבות תש"ח

משה פריד ז"ל	- י"ד בסיון תשי"ד
גד אברהם רז (רייסמן) הי"ד	- ט"ז בסיון תשמ"ב
טובה שטייר ז"ל	- י"ז בסיון תשנ"ג
נעם לייבוביץ הי"ד	- י"ח סיון תשס"ג
בנימין וולף ז"ל	- ט' בסיון תשנ"ו
שרה קלוש ז"ל	- כ"ח בסיון תשס"ו
יהושע רייך ז"ל	- ז' סיון תשע"ב
אורי יונתן ברמן ז"ל	- י"ג סיון תשע"ד
אליהו (אלי) פריד ז"ל	- כ"ד סיון תשע"ד
יוסף (ג'ו) בקרמן ז"ל	- כ"ו סיון תשע"ד

תנחומים: ליונה פרידמן במות אמו חיה בלנקה.

לשמוליק כץ במות אביו פנחס חיים.

מן השמיים תנחמו!

בתיה וולף ז"ל

נפטרה

כ"ה סיון תשע"ו

הספד לבתיה וולף ז"ל

הרב רונן לוביץ

בעוד שעות אחדות ישירו בבתים רבים בישראל את מזמור ההלל לאישה "אשת חייל", וכאן עכשיו התכנסנו ללוות למנוחת עולמים אשת חייל אמתית, כמו זו שעליה דיבר המשורר.

בתיה נולדה בגרמניה, וכשהייתה ילדה בת שנים עשר, הבינו הוריה שכדי להציל אותה ואת אחותה יש לשלוח אותן לארץ ישראל. ההורים אכן נרצחו על-ידי הנאצים, ואילו בתיה הגיעה לארץ כילדה בודדה. היא גדלה לזמן מה אצל משפחות אומנות, ואחר הצטרפה לכפר הנוער הדתי בכפר חסידים, שם למדה וזכתה להכשרה לחיים בחברת בנות כמוה, שאחת מהן היא חברתנו מלכה וול.

משסיימה את לימודיה בכפר הנוער, הצטרפה בתיה לגרעין של קיבוץ בארות יצחק שישב מול עזה, בו הכירה את בן זוגה לחיים, בנימין, שהגיע לשם מבית הספר החקלאי "מקווה ישראל". קשה לומר שהם הקימו שם את ביתם, ראשית, משום שלא היה זה בית אלא אוהל, ושנית משום שזמן קצר לאחר מכן פרצו הקרבות עם הצבא המצרי. כל האימהות והנשים ההרות נדרשו להתפנות, ואילו בתיה הסתירה את דבר הריונה, ונשארה עוד זמן עם חברי הקיבוץ הלוחם, ותפקדה כקשרית בראשית הקרבות.

כשוך הדי הקרבות המשיכו בתיה ובנימין עם חברי בארות יצחק לוילהלמה והיו שותפים להקמת הקיבוץ מחדש ליד פתח תקווה. אולם לפני שישים שנה, ב-1956, החליטה בתיה לעבור לניר עציון על מנת שתוכל לחיות בחברה שיתופית בה הילדים גדלים בחיק אימהותיהן, ולא בבית ילדים, וכך הגיעו בתיה ובנימין לניר עציון, והיו שותפים לקבוצה של חברים חדשים שתרמו לתנופת התפתחות במשק הצעיר.

בתיה הייתה אישה צנועה שהסתפקה במועט, ולא באה בדרישות לאיש. היא אהבה לעזור לאחרים, ותכונתה זו התגלתה באופן מיוחד בעבודתה בבית ההארכה, שבו מעבר לעניינים שוטפים היא התמתחה בעזרה לאורחים, מקבלי השילומים מגרמניה, שעבורם היא הייתה ממלאת את הטפסים בגרמנית ועוזרת להם במלאכה הברוקרטית המייגעת.

היא הייתה מקבלת כל אדם בסבר פנים יפות, ומקבלת כל דבר בהשלמה פנימית. בנה הבכור יהודה נפטר באופן פתאומי לפני שלושים ותשע שנים, בהיותו בן עשרים ושמונה בלבד. למרות האבל הכבד הצליחה בתיה להמשיך בדרכה, ולשמור על תום ושלוות נפש כל שנותיה. ניכר היה בה שאין היא אישיות המסוכסכת עם עצמה, כמו שגם לא נהגה להיות בסכסוכים עם אחרים.

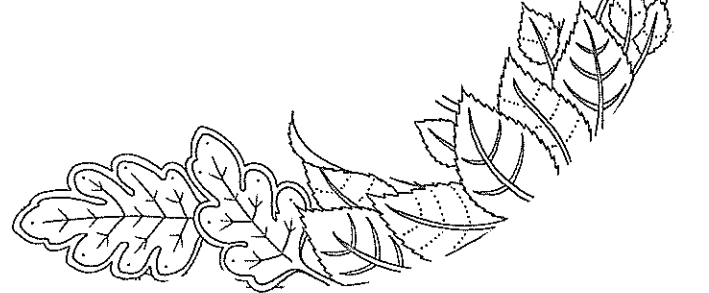
בניגוד לקורח, עליו אנו נקרא מחר בתורה, שחיפש מחלוקות, היא אהבה את האחדות והשלום. על קורח נאמר "ויקח קורח" - הוא אהב לקחת לעצמו ולכן בא בדרישות ובקובלנות. בתיה לעומת זאת, לא חיפשה לקחת לעצמה, אלא לתת לאחרים, לתת לילדים ולנכדים, ומשום כך לא הילכה בגדולות ולא דרשה דרישות.

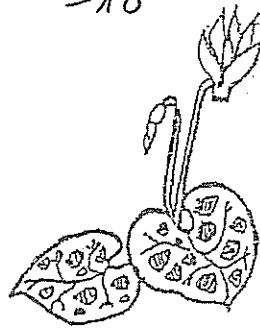
בתיה הלכה בדרכה של אשת און בן פלת, שלדברי חז"ל התרחקה ממחלוקות. עליה קראו חכמים את פסוקו של ספר "משלי": "חַכְמוֹת נָשִׁים בְּנֵתָה בֵּיתָה". אף בתיה בנתה את חייה ואת ביתה בחכמה. לא בחכמה של תארים אקדמיים, אלא בחכמת חיים של אישה ישרה וטובת לב.

מחבר ספר "משלי" כתב גם את המזמור "אשת חייל", שכאמור מושר בבתים רבים בישראל בלילות שבת. בהתייחסו ליום המוות הוא כתב: "עַז וְהָדָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחָק לְיוֹם אַחֲרוֹן" (לא, כה). זו היתה דרכך, בתיה, דרך של עוז והדר, של עוצמה פנימית שקטה. מתוך עוצמה זו אכן שחקת ליום האחרון, ועד יומך האחרון תפקדת כאישה עצמאית, והמשכת אפילו לנהוג ברכב.

הגעת עוד ביום שני האחרון לשיעור שלי בתנ"ך, בו השתתפת כל השנים, ודומני שבמשך למעלה מעשרים שנה כמעט לא החסרת אף לא שיעור אחד. כך שחקת ליום האחרון, כאשר היית אישה עצמאית ואיתנה עד שהגיע היום הזה בחטף, בלי כל הודעה מוקדמת, והותיר אותנו המומים וכואבים.

מעשיך הטובים ילכו לפניך, בתיה, ותהי מליצת יושר על ילדייך, נכדייך וכל משפחתך, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

דברי הספד של הבן דני

אמא יקרה,

קשה לדמיין את החיים בלעדייך. לא כך תכננו להיפגש היום. קבענו להיפגש הערב לארוחת שישי משותפת שכל כך אהבנו לעשות אתך ושלא נזכה לה עוד.

החיים לא היו קלים לך. סבלת את תלאות הנאצים בגרמניה ואיבדת את הוריך בשואה.

עלית לבד לארץ כשאת בת 12 וחצי בלבד. אחר כך בכל שנה, שנתיים היית צריכה להחליף משפחה אומנת ומקומות ישוב ללא מקום משלך, כשהעוגן היחידי בחיך הוא הקשר עם אחותך חנה, תיבדל לחיים ארוכים.

בגיל 18 עלית עם גרעין לבארות יצחק הישנה, שם פגשת את בנימין ז"ל והשתתפת בקרבות להגנת הישוב במלחמת העצמאות.

שם התחתנתם, גרתם באוהל קטן עם שתי מיטות וארגז עץ כשולחן אך הייתם מאושרים.

עקב הקרבות נאלצת שוב לעזוב את הישוב ועברת שוב נדודים עד שהקמתם את ביתכם כאן בניר עציון.

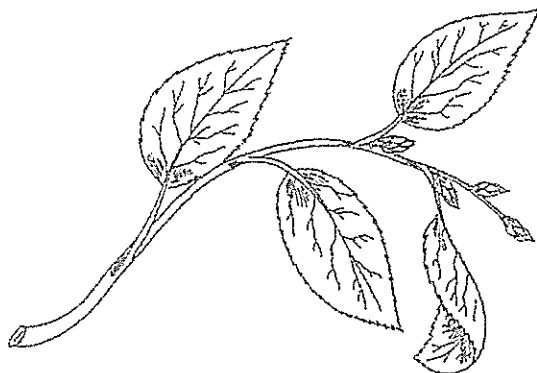
כאן איבדת את בנך הבכור יהודה ז"ל. את ואבא חיזקתם זה את זה ומצאתם נחמה במשפחה, בילדים ואחר כך גם בנכדים ובנינים של המשפחה המתרחבת.

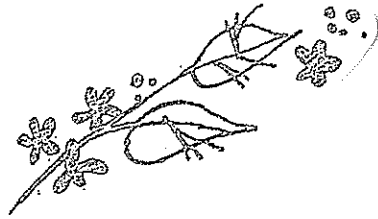
כשאבא חלה החלטת, בגיל מבוגר יחסית, ללמוד נהיגה ולקחת על עצמך את הטיפול בו, כשאת ממשיכה לעבוד ומקפידה לשמור באופן רציף קשר חם עם המשפחה המורחבת. היית לנו כעוגן שחיבר את כולנו ביחד. איך נמשיך מכאן בלעדייך?

ידענו שיום אחד נצטרך להיפרד ממך, אך לא שיערנו שזה יקרה כל כך במפתיע. אהבת לעזור לחברים ולמשפחה, אהבת לארח את הילדים ואת החברות שלך במשק. שמרת על קשר עם חברות מאז גיל הנעורים ועד עתה. עד לאחרונה היית אישה עצמאית, פעילה בחיי המשק ואף נוהגת בעצמך ברכב שלך. תכננת שהחל מיולי תפסיקי את הנהיגה ברכב, אך לא העלינו בדעתנו שאלו יהיו הנסיבות.

אמא, קשה להיפרד ולהפנים ששוב לא ניפגש. היית אישה ואמא מיוחדת במינה. אנחנו מתנחמים בכך שלא סבלת לפני לכתך מאתנו. עזבת את העולם בשקט ובצנעה כפי שהיית בחיך. תחסרי לנו מאד.

יהי זכרך ברוך!

דברי הספד של הבן גדעון

אמא יקרה,

אנו נפרדים ממך היום בדרכך האחרונה.

החודש היינו אמורים לחגוג לך 89 והגעת לשיבה טובה, אך הפרידה תמיד כואבת. בכל ערב, מידי יום ביומו, נהגת להתקשר אלינו ולשאול איך עבר עלינו היום, ואיך הילדים.

בכל ערב, בשעה 7:30 כמו שעון. כמו ייקית אמתית.

סיגל ואני נהגנו להתבדח שממש אפשר לכוון את השעון על פי שיחות הטלפון שלך.

דיברנו ביום רביעי בערב ולא היה דבר שרמז על העתיד לבוא.

אתמול, כששיחת הטלפון לא הגיעה, ניסיתי להתקשר אלייך מספר פעמים אך לא הייתה תשובה.

חששנו לגרוע מכל, קיווינו שנתבדה, אך הגרוע מכל אכן קרה.

כל חייך היית אישה צנועה ושקטה וכך היית גם בלכתך.

צנועה ושקטה, אך עם זאת חזקה.

סיפור חייך הוא סיפורה של האומה כולה. שואה ותקומה.

כולנו המומים וכואבים, אך אני בטוח שכך היית רוצה להיפרד מהעולם.

בשקט, בבית, לא להיות לנטל על איש.

עד יומך האחרון, עד רגעייך האחרונים, היית אישה עצמאית וצלולה.

בשם המשפחה, אני רוצה להודות לבית ניר עציון.

הייתם בית וקהילה תומכה אשר מהווה מופת.

אין ספק בליבנו שללא התמיכה הזו, ההרצאות, השיעורים, העזרה בהסעות לקופת חולים וכמובן החברות (שלצערי הלכו והתמעטו בשנים האחרונות), אמא לא הייתה מחזיקה מעמד כל כך הרבה שנים לבדה.

בימינו, כאשר כל איש לעצמו והערבות ההדדית פסה מן העולם, הדבר אינו מובן מאליו ועל כך אנחנו מודים לכם.

אמא,

תמו געגועייך לאבא וליהודה.

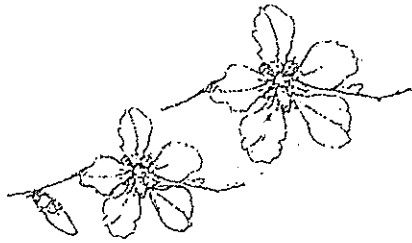
היום מתחילים הגעגועים שלנו.

יהי זכרך ברוך!

אוהבים,

גדעון, סיגל, ניצן ואביב

הספד של הנכדה ניצן

סבתא,

קיוויתי שהיום הזה לא יגיע... עצוב לי בלב, לכולנו.
אני לא חושבת שנשארו עוד אנשים כמוך בעולם הזה.

היית אישה מופלאה.

האישה הכי טובת לב שאני מכירה. צנועה, עדינה ונעימה וביחד עם זאת הייתה בך גם איתנות, חוזק פנימי שעזר לך לעבור את החיים יוצאי הדופן שחיית.
אני מודה על כך שחיית חיים ארוכים ומלאים. גידלת משפחה לתפארת, מצומצמת, אבל אוהבת. מאוד אוהבת. ראית נכדים ואפילו נינים.
ואני מודה על כך שהיית חזקה, עצמאית, חדה וצלולה עד הרגע האחרון. ככה אני אזכור אותך.

אם יש סוף לחיים, גם אני הייתי מבקשת לעצמי סוף כזה, אחרי חיים שכאלה.
אבל זה עצוב, וזה קשה עכשיו. קשה להישאר עם הגעגועים ולהיפרד ממך ומהחויות המשותפות שלנו יחד כמשפחה, קשה לא לתת לך עוד פעם אחת חיבוק אחרון ולהגיד לך כמה אני אוהבת אותך וכמה למדתי ממך.

סבתא, מי שאת והאישיות הטובה שלך הולכים ללוות אותי תמיד ולהיות לי למצפן.

אני יודעת שכבר התגעגעת לסבא בנימין וליהודה ושעכשיו את שוב איתם.

גם אני אתגעגע אליך מאוד.

תמיד תישארי חלק ממני, בליבי.

אני אוהבת אותך סבתא.

הספד של הנכד גיל

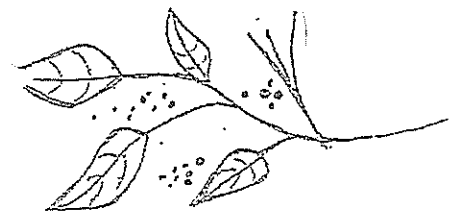
סבתא היקרה,

היית לי מודל להערצה. היו לך חיים לא פשוטים, אך לאנשים שסבבו אותך היית משענת תומכת גם ברגעים שלך היו הכי קשים.

מעולם לא ביקשת דבר בתמורה. חיית את חייך בצניעות. הפכת כל בן אדם במחיצתך לאדם רגוע ושמח יותר.

אני בן אדם טוב יותר בזכותך. אני מעריך ומודה על כל רגע שהיה לי איתך. האישיות המקסימה שלך תהיה איתי לנצח.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

הספד של הכלה אור

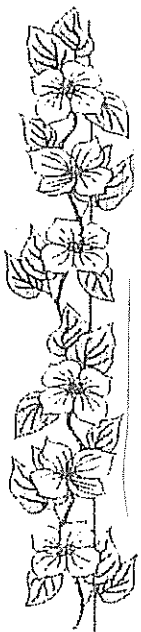
בתיה היקרה,

קשה למצוא אנשים שאין מילה רעה להגיד עליהם. את היית אחת מהאנשים הנדירים האלה. אמא וחמות מסורה, תמיד עושה למען הבית והמשפחה בדרכך הצנועה והחרוצה. כל מה שצריך תמיד יש, תמיד מצאת דרך להכין יש מאין בזמן הנכון ובדרך הנכונה.

בעיני זה מדהים, כי מגיל צעיר את ללא ליווי של הורים. כל מה שאצל אחרים מתעצב במשך שנים של דוגמא וחינוך את יצרת מעצמך, כמעט יש מאין. וראי איזה משפחה נהדרת, את ובנימין זכרו לברכה, הקמתם!!

ובאותה הרוח החיובית, גם מעולם לא שמעתי אותך אומרת מילה רעה על אף אדם. למרות כל מה שעברת, הייתה לך יציבות נפש וכוח פנימי שאפשרו לך לעמוד בכל הקשיים. בשנים האחרונות, כשסיפרת קצת יותר על מה שעברת, רק סיפרת את העובדות ומעולם לא התלוננת. גם כשהלכת מאתנו עשית זאת בשקט ומבלי להכביד. השארת אחריך בית מסודר ונקי עם אוכל מוכן לארוחה המשפחתית של ליל שישי. תמיד תחסרי לי ולכל המשפחה.

בתיה לבית ברוך, יהי זכרך ברוך!!!

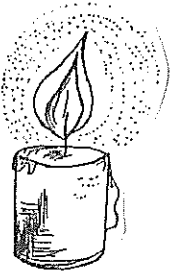
**לבנים דני וגדעון ולמשפחותיהם
ולכל המשפחה המורחבת
אתכם באבלכם הכבד על**

יקירתכם חברתנו

בתיה וולף ז"ל

מן השמיים תנוחמו!

נר זיכרון לבתיה

עלון "בנר" הקודם ראה אור זמן קצר לאחר פטירתו של האמן יוסף שאלתיאל, שיצירותיו מעטרות את בית הכנסת שלנו. במאמר הספד בעלון הובאו דברים מזיכרונותיו של חברנו, דוד בן דוד, המתארים את מראה בית הכנסת כפי שהיה ביום חנוכתו.

הכתבה לא כללה התייחסות לפרטים שנוספו מאז להיכל, כמו: לוח זיכרון לנפטרים, ספריית הילדים ונר התמיד התלוי מעל ארון הקודש. נר זה, נתרם ע"י בנימין ובתיה וולף ז"ל לזכר בנם, חבר המשק, יהודה ז"ל שנפטר בדמי ימיו.

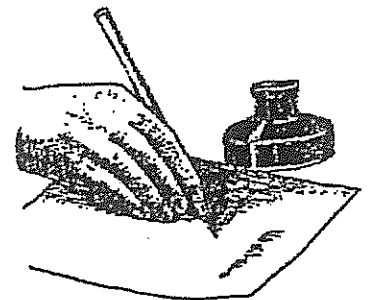
העלון יצא לקראת שבת וכבר במוצאי שבת כתבה בתיה למערכת את המכתב הקצר הבא:

שלום לכן פסי ונירה!

כתוספת לכתבה על יוסף שאלתיאל ז"ל פוצה אני להוסיף. אולי לא יזעמן. כי נר התמיד מעל ארון הקודש. תכנן ושיצב ויצב צ"ר יוסף שאלתיאל ז"ל מ-3 סוסי מתכות שונות לזכר בנינו יהודה וולף ז"ל. ותרמנו אותו לבית הכנסת.

בהפכה ושלום לכולם

בתיה וולף

עם קבלת המכתב חזרנו אל בתיה והסברנו מדוע לא הוזכר נר התמיד בכתבה. הצענו גם, להתייחס לכך ולהוסיף את הערתה בעלון "בנר" הבא.

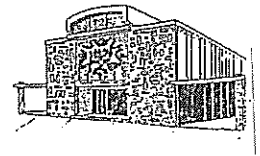
אלא, שלא יצא עלון זה זמן רב. והנה, דווקא בשבוע בו הוא עומד לצאת, סוף סוף, הלכה בתיה לעולמה, ולא זכתה לראות את מכתבה רואה אור.

יהיו הדברים הללו נר זיכרון לבתיה, אישה שקטה ואצילית בחייה ובמותה.

ועוד בנושא יוסף שאלתיאל ובית הכנסת

אף שהעלון שלנו מודפס במספר עותקים מצומצם ותפוצתו מוגבלת, הגיעה גיליון שלו לידיה של האמנית אורה שאלתיאל, אלמנתו של יוסף, והיא שלחה לנו את המכתב הבא:

לכם

בניי אלון ניי ערציון וחברי ניי ערציון.

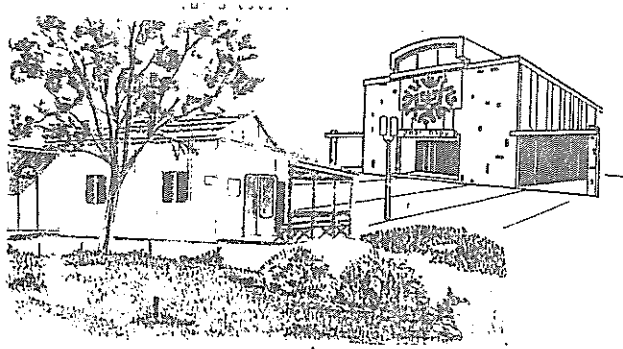
שלום רב.

אני רוצה להודות לכם על המאמר שכתבתם על בעלי, פרופ' יוסף שאלתיאל בעיתונכם.

באמת תמיד היו לנו קשרים חזקים עם ניי ערציון ובמיוחד עם החברים הוותיקים. ואנו זוכרים הרבה דברים לאוהב מקשרים אלו. ובמיוחד בית הכנסת שהוא פאר היצירה של יוסף שאלתיאל.

תודה, תודה מקרה לב

אורה שאלתיאל.

ברכת המשק ליום העצמאות תשע"ו

מיכל חרמון

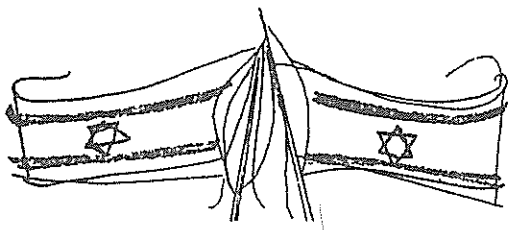

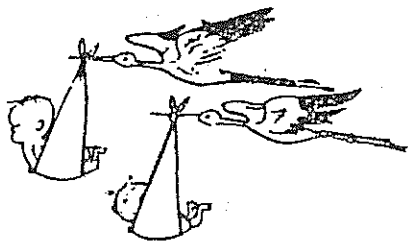
אנו עומדים בפתחו של חג העצמאות ה-68 למדינת ישראל ו-66 לנר עציון. כמו המדינה כך גם המקום המדהים שבו אנו חיים, עובר או מנסה לעבור תמורות, וכמו בכל חברה בריאה ישנן מחלוקות והדעות הן שונות. כולי תקווה שנדע לכוון דרכנו בדרכי נועם לדרך סלולה וברורה ונביל את נר עציון למקום שכולם ימשיכו לשמוח ולאהוב לחיות בו.

אני, שנולדתי, גדלתי והקמתי את משפחתי בניר עציון, שמחה פה למרות הקשיים, קשיים תמיד היו. נר עציון של ילדוּתִי היא המולת ילדים במועדונים, בדשא, על העצים ובכל מקום מעורר דמיון והשראה. זה כסאות מסודרים על הדשא בעיגול מסביב לעצים בדשא הגדול לכבוד האורחים של בית המרגוע, זה פרחי בר בכל פינה, טיולים בוואדי, הליכה בשבתות לבקר את אבו חילמי, זה הרבה זיכרונות. בבית לא היינו, לא הייתה טלוויזיה, לא מחשב ולא נייד, היה לנו אחד את השני. היינו חבורת ילדים עליזה שאוהבת לשמוח בכל מה שיש, ולא היה הרבה... פינקו אותנו ולא ידענו מחסור גם בימי מחסור, היינו קודש הקודשים. פה המקום להזכיר את חברי המשק הרבים שאינם כאן בינינו, חברים שבמו ידיהם סללו את הכביש והשביל בין האבנים והסלעים פה על ההר הזה. כולם טובים, כולם יקרים, ננצור אותם לעד. ואל לנו לשכוח שגם הם היו פעם צעירים ונמרצים.

אנו חלק משרשרת הדורות של עם ישראל מהלבנון ועד דמשק, מירדן ועד מצריים, מעירק ועד מזרח אירופה, ממרוקו עד ספרד, ומכל העולם, שרשרת אנושית שלאורך אלפי שנים הייתה לה כמיהה אינסופית לארץ ישראל. כמיהה שבאה לידי ביטוי במעשה ציוני של הרבה אנשים עם חזון ואורך נשימה. קיבוץ גלויות של יהודים מכל העולם בנה את הפלא הזה, הנס הזה, פלא עולמי שאף אחד לא מצליח להבין אותו והפלא הזה ממשיך לגדול ולהתעצם מיום ליום ומשעה לשעה. אנחנו במדינת ישראל הריבונית, שולטים בעצמנו ובעתידנו, עם כל המגבלות היומיומיות שכולנו מכירים. בינינו משפחות שחזרו היום מקברי יקיריהן שחייהן התהפכו ברגע, ואנחנו מבולבלים בין עצב לשמחה, בין אובדן לאושר גדול שנפל בחלקנו והיא מדינת ישראל. זוהי המהות של עם ישראל שלאורך שנותיו אבל ושמחה מתערבבים זה בזה, כדי שתמיד נזכור את מי שנתנו את היקר להם מכל על מנת שאנחנו נשב לבטח בארץ ישראל.

אסיים בבקשה: אנחנו חיים בחלקת אלוקים קטנה, בואו נעשה הכל על מנת לשמור עליה. חג שמח!

תודה!

רצוני לומר תודה....

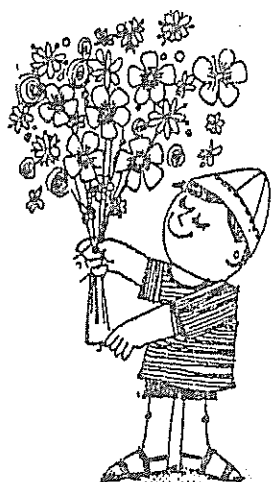
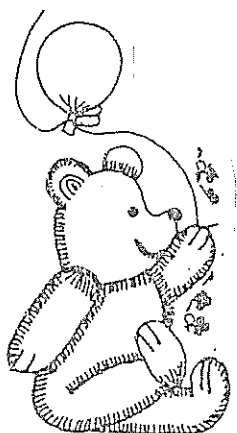
לפני שנה ושבעה חודשים ילדתי את בני בכורי, בן-חיים.
ההריון והלידה לוו בחששות ופחדים, חלקם זהים לאלו שמלווים כל יולדת, וחלקם
נבעו מהחשש: איך נתקבל כאן? מה יהיו התגובות והאם יוכלו להכיל את השונות
בקהילתנו הקטנטונת. לשמחתי ולהפתעתי הרבה, מרגע הלידה, חשתי כי אנו עטופים
בהמון חום ואהבה והייתי מאושרת....

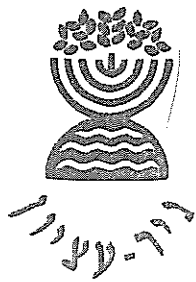
לפני שנה התבשרתי כי אני בהריון עם תאומות ושוב תהיתי מה יהיה? כיצד יתייחסו
אלינו עכשיו? תהיות אלו דחקו הצידה את המחשבות על הקשיים שצפויים לי כאם
לתאומות. (כמעט שלישיה..). ב"ה לפני שלושה חודשים זכיתי ללדת את בנותי,
תאומותי: הללי-אורה ואלונה-גיל. תגובת הקהילה, הפתיעה אותי אפילו יותר: מעבר
לחום, האהבה, נוספו המון דאגה ועזרה, שבלעדיהם לא הייתי מצליחה לשרוד את
זה....מארוחות טעימות ופינוקים בלי סוף, לקיחת בן לטיולים, כניסות לרגע להרים
ולהרגיע תינוקת, להציע עזרה בכל רגע נתון, עזרת המשק בניקיון, עזרה בלילות
וכמובן התארגנותן של "המלאכיות של גלית" שבכל ערב מגיעות מ 18:00-21:00 ,
כדי שאוכל להאכיל, לקלח ולהשכיב את אוצרותי....על כל זה ועוד אני אומרת לכם
תודה!!!! שום דבר לא ברור לי מאליו ולא הייתי יכולה לבד!!!! למדתי להכיר את
הקהילה שבה אני גרה ואני שמחה. יש כאן הרבה מאוד טוב, נתינה, קבלה ועזרה
ואני בטוחה שגם כאן הרווחתי כי גם מזה ילדי ילמדו....

מאחלת לכולנו שתמיד נעזור, נאהב ונחייה בשמחה ושלוש...

תודה!

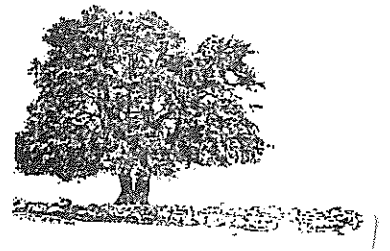
גלית, בן, אלונה והללי זהר

מכפר עציון לניר עציון: ראיון עם דוד בן-דוד

אלעד בן-דרור

בשבת הסמוכה ליום הזיכרון, היום בו נפל גוש עציון, העברתי פעולה לנוער במשק. הפעם מחוץ לחומרים "הרגילים" (הספר של בן דוד, הזיכרונות שצברנו בע"פ מהאחים בן-סירא ז"ל והאחרים) עמד לצידי גם יומנו של יעקב שיפמן ז"ל, מסמך מרגש וחשוב שהתגלה אחרי פטירתו על ידי נירה, ולאחר עריכה מקיפה, יצא לאחרונה לאור. היומן מוסיף לסיפור ההרואי והטראגי של נפילת הגוש נימה אישית ותובנות מזווית ייחודית.

כמובן שאקורד הסיום של הפעולה הוא העלייה לניר עציון וההמשכיות של רעיון ההתיישבות הדתית שהחלה בהרי חברון ונמשכה בכרמל. נקודת החיבור היא "אבן הפינה" עליה מספר בספרו בן דוד. דוד שגויס לאחר הקרבות למשימת ליקוט עצמות הרוגי הקרבות בגוש עציון והבאתם לקבורה, לקח באותה הזדמנות אבן מ"נווה עובדיה" (המרכז התרבותי-דתי של כפר עציון שנהרס במלחמה), מתוך מחשבה שאבן זאת תהיה אבן הפינה לניר עציון.

אחרי הלוויה ההמונית בירושלים (נובמבר 1949), בה נקברו הרוגי הגוש (יחד עם חללי הל"ה וחללים אחרים שאותרו), עלו לכרמל בו ביום ארבעה אנשים, וערכו טקס צנוע של הצבת אבן פינה למה שהפך בהמשך לאתר ההתיישבות של ניר עציון. "אז היכן האבן הזאת? איפה היא בעצם היום?", שאל אותי טלאור לאון. שאלה טובה, חשבתי לעצמי, איך בעצם לא חשבת על זה על זה אף פעם? "האמת שאני לא יודע", השבתי בכנות, והבטחתי לילדים ולנדב רכז הנוער לברר ולהחזיר תשובה בהקדם. זו הייתה הזדמנות טובה לקיים ראיון עם דוד בן דוד, מפגש שנירה רון ואני כבר הבטחנו לעצמנו לקיים לפני זמן מה, בשל כמה שאלות לא פתורות שקשורות בהקמת ניר עציון. אביא כאן בקיצור כמה מהנושאים שעלו. נירה הקליטה ותמללה את הדברים ומי שמעוניין יכול לקבל את תמלול הראיון המלא.

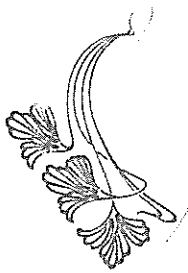
דוד, שיהיה בריא עד מאה ועשרים, לא אכזב בחיוניות שהקרין וברמת זיכרון הפרטים שלו, אך התשובה שלו בקשר לאבן שהביא מגוש עציון קצת אכזבה. הוא סיפר שהחביא את האבן המיוחדת הזאת סמוך לאחד המבנים ששימשו את מתיישבי ניר עציון בראשונה (באזור שנמצא צפונית לעין הוד), אולם לפני העלייה לראש ההר - האבן נעלמה. חיפש. "הפך" את כל מה שהיה באזור, אבל לא מצא ונאלץ לזנוח את הרעיון. פוליטיקאי אמתי, היה כבר מארגן איזו אבן כתחליף, עברה מחשבה בראשי, אבל לא אנחנו...

מכל מקום אפשר ללמוד שכבר בנובמבר 1949 (!) אותר השטח שיועד לניר עציון. הבחירה על הכרמל, התקבלה לאחר בחינה ופסילה של כמה מקומות וביניהם: אזור ניר גלים ליד יבנה ואזור פרוד ליד צפת. משהוחלט להתמקם בכרמל פרץ ויכוח ארוך בין "הפרקטיים" שרצו להתמקם "למטה", בסמוך לכביש ליד עורק התחבורה

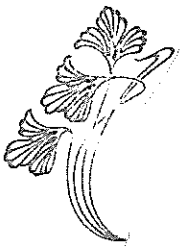

ולשטחים החקלאיים, לבין "הרומנטיקנים" ששאפו לתקוע יתד "למעלה" - בפסגה היפה והמיוערת. הנימוק של האחרונים היה שההר מתאים לבניית בית מרגוע. לאחר מערכה, שדוד עדיין זוכר כקשה, נפלה ההכרעה, שכולנו, מן הסתם, מברכים עליה בדיעבד.

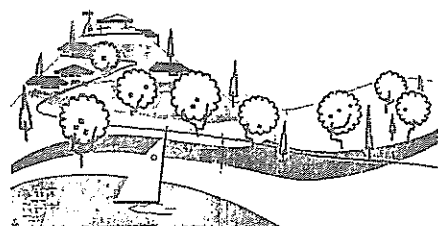

ההתארגנות הראשונית הייתה, כאמור, בסמוך לעין הוד, שם היו שלושה מבנים. הגדול שבהם שהיה בעברו בית הספר של הכפר הערבי עין חוד, שימש את המתיישבים כבית כנסת וכחדר אוכל. המעבר בפועל ל"פלטה", המתחם השטוח בו שוכן מרכז המשק, הייתה רק לאחר כשנה, לאחר שעל הפלטה הוקמו מספר מבנים. בין לבין, במלאות שנתיים בדיוק לנפילת הגוש (ג' באייר תש"י - 1950), התקיים הטקס המרשים של העלייה לקרקע (שכולנו מכירים - ומי שלא יכול להיכנס לאתר האינטרנט של המשק ולהכיר). "בבוקר עלינו להתייחד בהר הרצל עם קדושי גוש עציון", סיפר דוד, "בישרנו להם שאנחנו מקימים יישוב חדש". "משם נסענו לכרמל ואחר הצהריים קיימנו את טקס העלייה על הקרקע".

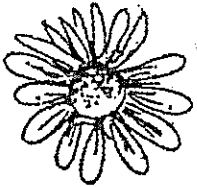

הבתים הראשונים היו צריף חדר האוכל ("צריף שוודי", אותו סיפקה הסוכנות היהודית, לקיבוצים רבים באותה עת), והצריף הירוק ליד בית הכנסת. צריפים נוספים נבנו בסמוך לאזור של ה"מועדון לחבר"/"מועדון לזוטיק". עד מהרה נבנו גם "הרכבות" - הבתים המאורכים שנמצאים ליד המרפאה. בית המרגוע, שהיה בכפר עציון ענף שוקק חיים, החל לתפקד בניר עציון בשלב מוקדם מאוד, כש"המבריאים" שוכנו במבני הרכבות, ובעונה הבוערת גם בבתים של חברים, לעיתים יחד עם החברים באותו בית ממש. הנוהל היה שחבר שיוצא לחופש או נוסע לשבת משאיר את ביתו לטובת אירוח של בית המרגוע, מנהג שנמשך שנים ארוכות (נירה זוכרת שבאמצע שנות החמישים, הוריה עדיין פינו את חדר השינה שלהם לאורחים ועברו להתגורר בחדרים אחרים בבית, בו לנו יחד עם האורחים). הסיטואציה הזאת, שנראית לנו היום הזויה לחלוטין (דמיינו כיום זוג בנופש שמתנחל בחדר השינה של בעלי הבית שעוברים ללון בסלון...), התאפשרה גם בשל העובדה שבאותה תקופה לא היה בארץ בית מרגוע דתי אחר. חלק מהמבריאים היו "אורחים חוזרים", שהתארחו בזמנו בכפר עציון וכעת שמרו על המסורת ובאו להתארח בניר עציון.

עוד ענף שהיה מחובר בקשר מעניין לכפר עציון היה הרפת. שלוש עשרה הפרות של הרפת בקיבוץ כפר עציון פונו בזמן המלחמה לקיבוץ יבנה, פיקדון שהוחזר אחר כבוד לטובת הרפת שנבנתה על הכרמל. לצד הבנייה, השנים הראשונות התאפיינו בקשיים כלכליים חמורים ובקשיים חברתיים שנבעו גם מהאינטגרציה בין הקבוצות השונות שחברו לגרעין שרידי כפר עציון: קבוצות "אחדות" ו"מכורה" ובהמשך "הגרעין הצרפתי" והקבוצה מבארות יצחק. "לא היה לנו מה לאכול וגם לא איפה לאכול", נזכר דוד בשריפה שפגעה קשות במשק ב-1952. "לגזבר לא היה אז כלום בקופה", ובכדי לקנות את הפריטים הבסיסיים שנשרפו כליל נאלצו החברים לגייס תרומות ממקורות שונים.

במענה לשאלותינו דוד, חזר לקרב האחרון של הגוש ולתקופה שקדמה לו. ניצמד למיתוס של מסכת הגבורה של הגוש ולעובדה שיישובי הגוש הגנו על ירושלים בגופם. דוד סיפר על מפגש מאוחר שהיה לו עם בן גוריון, ועל החזרה לגוש עציון לאחר מלחמת ששת הימים. הזיכרונות, הפרשנויות והתובנות, יחד עם הדפדוף באלבומי התמונות הנדירים שלו, היו חוויה בלתי נשכחת. כשיצאנו מביתו חשבת ששומנם את "אבן הפינה" האבודה לא מצאנו, אבל אוצרות רבים אחרים מצאנו גם מצאנו.

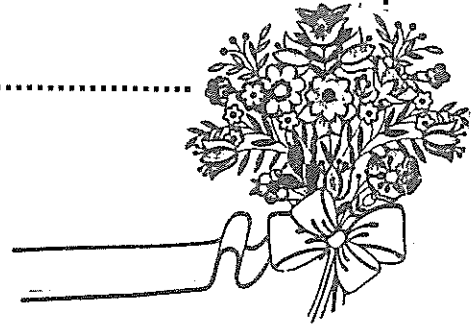

מתקופת מגורינו בעתניאל זכיתי להכיר מעט את דפנה מאיר הי"ד. דבר אחד שזכור לי ממנה בעיקר הוא להשתדל להגיד תודה. דפנה הייתה כותבת כל שבוע בעלון של עתניאל, כל פעם את דעתה בנושא אחר. הכרת התודה הייתה חוזרת שוב ושוב בדבריה. אף פעם לא מאוחר לומר תודה ותמיד יש על מה.

רציתי לנצל את במת ה"בניר" ולומר תודה למשק ניר עציון- חברים ותושבים:

תודה על בית, תודה על קבלת פנים נעימה בהגיענו למשק לפני כשנתיים, תודה על הליווי המפנק והעוטף אחרי הלידה של אורי, תודה על שלום בדרכים וחיוכים, תודה על קהילה, תודה רבה לכל אלו המשרתים את הציבור בתחומים השונים.

רחל בן סירא.

מזל טוב מכל הלב!

ליעלי ואבי שאול
ליהודית בקרמן
להולדת הנכד בן
ארבל

בן לנתנאל ומירב
בן ליוסף בקרמן ז"ל

ליהודית בקרמן
להולדת הנינים

הנינה **תמר**

הבן **פורת**

נכדים למשה ופנינה
נינים ליוסף בקרמן ז"ל

לגרשון ופלורה טל
להולדת הנכד

יאיר

בן לערן וענת

להולדת הנכדה

אליענה

בת למירב ויוני

נינים לחנה ומיכאל טליאקוצו ז"ל

לדוד וג'ין ברמן
להולדת הנינה

הודיה

נכדה לדני וחני

במעוננו!

לאילה וליאור כהן
להולדת הבן

נתנאל

לנעמי וחיים ארז
להולדת הנכד

יוסף שלום

בן לגאולה (גלית) וניצן

לעדה ונחמיה רסל
להולדת הנכד

זיו

בן לאדוה ולאורין
בן לאסתר ומרדכי רסל ז"ל

לדינה וישי קדר
להולדת הנכדה

רות חנה

בת לבעז ואלינור

לבתיה וצביקה אלבין
להולדת הנכד

דביר

בן לעדי וצח

למור ואיל קדוש
לנעם ואווה זוהר
לאורה זוהר
להולדת הבת הנכדה הנינה
נילי

נינה לחיים זוהר ז"ל

לעמיר ורותם רותם
לשעיה רותם
להולדת הבת הנכדה

אדווה

נכדה לציפי רותם ז"ל
נינה לבלומה ויוסף רוט ז"ל

לאורי ודניאל וייל
לתמי ונתנאל וייל
להולדת הבת הנכדה

דפנה

לגלית זוהר
לאורה זוהר
להולדת הבנות הנכדות
התאומות

אלונה גיל

הללי אורה

נכדות לחיים זוהר ז"ל

לעמיטל ורועי הכהן
להולדת הבן

ידידיה

שתרבה שמחה

בעקבות אימהות כפר עציון

נירה רון

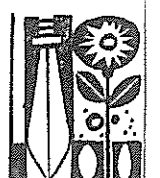
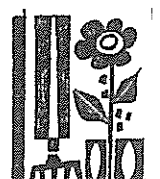
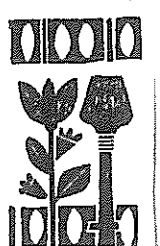
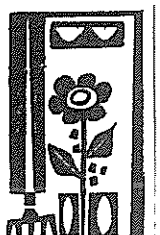
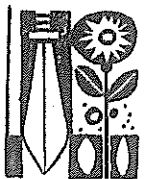
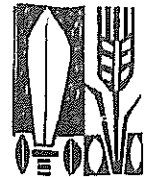
כבת לשניים משרידי כפר עציון² פרשת כפר עציון הייתה תמיד חלק ממני. הנסיעה השנתית לאזכרה בהר הרצל בימי הזיכרון, תוך הקשבה לסיפורי הגוש מפי פנינה בן סירא ז"ל ודוד בן דוד, יבדל"א, שלוו בלא מעט וויכוחים על הדיוק בעובדות, הפגישה עם ילדי כפר עציון וחברות כפר עציון ליד קבר האחים הגדול בהר הרצל. זיכרון השמחה וההתרגשות כאשר נכבש הגוש מחדש במלחמת ששת הימים (סיבה נוספת לסיפורי עציון...), הנסיעה הראשונה והמרגשת לכפר עציון ההרוס מיד לאחר המלחמה.... כל זה היה חלק בלתי נפרד מילדותי וניתן לומר היום שהוא חלק בלתי נפרד מאישיותי.

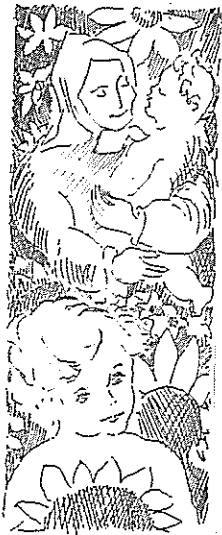
אם בילדותי נשאתי עיני אל ילדי כפר עציון הבוגרים ממני, הרי בגרותי הביאה את המחשבות על מצבן הבלתי אפשרי של האימהות שפוננו מן הישוב ומצאו עצמן מרוכזות במרתף של מנזר רטיסבון בירושלים הנצורה, כשהקשר עם בעליהן, שנשארו בכפר עציון הנלחם על חייו, מקוטע ומתנהל דרך מכשיר הקשר ובמכתבים הדדיים. במצבן הקשה, חלקן בהריון ומטופלות בילדים, כשחוסר הידיעה והביטחון שולט בחייהן ואף פרנסתן אינה מובטחת, הן ניסו לקיים שיגרה קיבוצית כמיטב יכולתן. לאחר נפילת הגוש וקבלת הבשורות המרות הן נלחמו על שיקום חייהן תוך שמירה על קשר וחיזוק הדדי.

לפני שבועיים התקיים בכפר עציון כנס שנושא - אימהות כפר עציון. התירוץ לכנס היה מותה של אחת מאחרונות האימהות האלמנות, מרגלית גלנדואר-זיסמן ז"ל (אמא של שלה גל). החלטתי להשתתף בו, אף אם אצטרך להגיע לשם בתחבורה הציבורית. בסופו של דבר הצטרפו אלי גם דוד ומאיר בן סירא, דפנה ויסמין ושתי אחיותי וכולנו נסענו יחד.

הכנס נפתח בביקור במנזר רטיסבון בירושלים, חלק מן "הילדים" (ילדי כפר עציון נקראים "ילדים" גם היום. זהו תפקידם בכוח...), הגדולים שביניהם, ספרו את זיכרונותיהם מהתקופה ההיא. בדרכנו לכפר עציון להמשך היום, נעצרנו באתר האלון הבודד, שהיה אז מרכז הגוש ומשמש גם היום כסמל ונקודת ציון. גם שם סיפרו ה"ילדים", על תגובתם לשחרור הגוש במלחמת ששת הימים (בה השתתפו רובם כחיילים) והחלטתם לחזור "הביתה" וליישובו מחדש. חלק מן החוזרים נולדו לאחר פרשת כפר עציון אך עדיין כפר עציון היה עבורם "הבית".

² אבי נפצע בקרב בכ"ה בניסן תש"ח ופונה לתל אביב במטוס קל, האחרון שיצא מהגוש הנצור ואף התאלמן בקרב האחרון. אמי הייתה בצוות הרפואי של כפר עציון אשר עברו רגלית בחסות החשכה, יחד עם פנינה בן סירא, ועם הפצועים הקשים, באישון הלילה האחרון. לישוב הקרוב משואות יצחק וממנו יצאו לשבי הירדני עם שאר תושבי גוש עציון, ב-ה' באייר תש"ח, הוא יום הכרזת המדינה. הורי נישאו בנר עציון.

צפייה בחזיון האורקולי החדש בכפר עציון כבר מילא את יכולת ההכלה הרגשית שלי עד תום. כשהחזיון החדש העשוי כסרט הוליוודי, בכיכובם של שחקנים וגולש אף לקיטש מדי פעם, נגמר בפניה המיוסרות של פנינה בן סירא ז"ל על פי הבונקר הפתוח, כבר מיררתי בבכי ללא מעצורים. (הקטע של פנינה הוחזר לחזיון, כנראה בשל התגובות שהתקבלו ואי אפשר לתאר את החזיון בלעדיו).

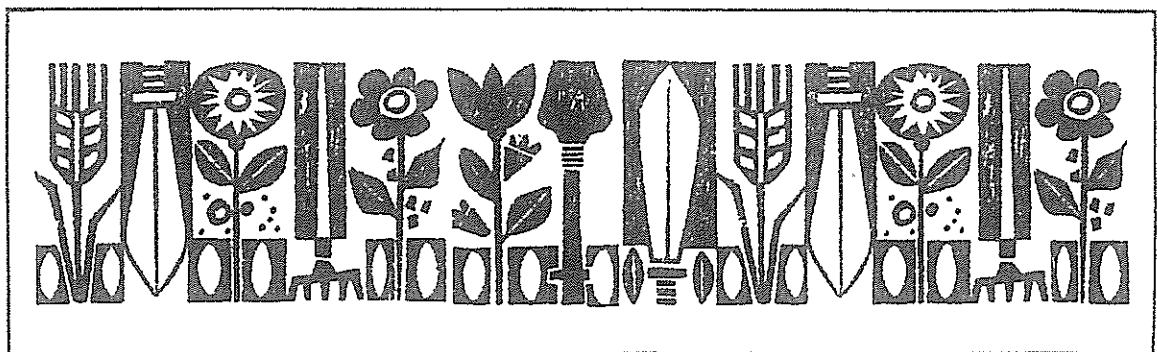
אך היה לפנינו עוד ערב ארוך שכלל, דברים לזכרה של מרגלית ז"ל, דברים על האימהות מפיה של הפרופסור לפסיכולוגיה, עמיה ליבליך, שכתבה את הספר "ילדי כפר עציון", שיח שלושה מהילדים על אימותיהם ולסיום הרצאתו של ד"ר נחום ברוכי, איש בארות יצחק, על הנושא "בלתי ידח ממנו נדח (ש"ב, י"ד, י"ד) - "שהשם "עציון" לא ימחק מהמפה!" שיעקרו: מכפר עציון לניר עציון.

הנושא האחרון היה אחת הפעמים הבודדות שאני זוכרת, בו דובר בכפר עציון המתחדשת על ניר עציון כהמשך לפרשת כפר עציון, אך ההרצאה הייתה מקוצרת ומקוטעת מפאת קוצר הזמן ועייפות המאזינים (אולי כדאי להזמין להרצות אצלנו).

ההחלטה להמשיך יחד כקבוצה ולהקים ישוב שיהווה המשך לכפר עציון התקבלה במשאל בין השרידים שכללו אלמנות רבות מטופלות ביתומים. אין ספק שההחלטה להמשיך יחד ולאחר מכן, ברגע האמת, החלטתן של האימהות האלמנות למצוא את דרכן להשתקם בנפרד מהקבוצה, השפיעה רבות על ניר עציון המתהווה ועל אופייה.

ניר עציון הוקמה תוך מאבקים קשים, חברתיים וכלכליים, בעיקר ע"י אנשי "אחדות" ו"מכורה", שחברו לשרידים הבודדים מכפר עציון שהתעקשו להמשיך במפעל ההתיישבות מתוך שאיפה "שהשם עציון לא ימחק מן המפה".

על הקמת ניר עציון ניתן לקרוא בספרו של נחום ברוכי: "נקום ובנינו - כך שוקם הקבוץ הדתי מחורבנו במלחמת העצמאות" שיצא לאור לא מכבר.

לחיות או לא להיות....במשק

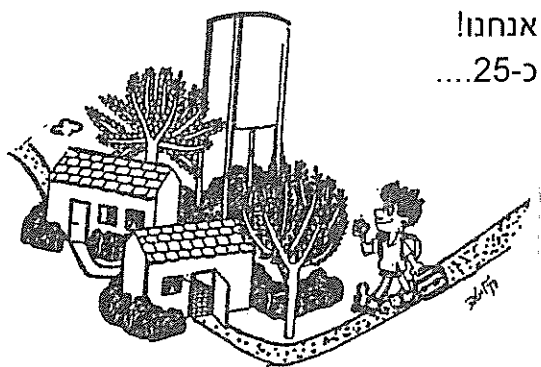
דוד לקסנר

נסו שנייה לנחש כמה ילדים בגילאים 0 עד 6 גרים היום בניר עציון.

20 ? 40 ? 50 ?

יש היום כ-70 (!) ילדים בגילאים אלו. מופתעים? גם אנחנו!

אז כמה ילדים בגילאים 6 עד 12 גרים היום במשק? כ-25....

מה עושים על מנת לשמר את הצמיחה?

"חייבים קליטה!"

"רוצים להרחיב את המשק!"

"התושבים הם עתיד המקום!"

"עוד מעט תהיה בנייה"

אלו הקולות שנשמעים שוב ושוב. אבל המציאות לא משתנה והילדים (והוריהם) עוזבים...

בתחום משאבי האנוש בו אני עובד, ידוע שאחד הגורמים הכי משפיעים על תפוקת העובד הינו ודאות. עובד שידוע מה מצופה ממנו ומה עתידו בחברה, יישאר ויתרום את חלקו. מן הצד השני, מחקרים מראים שאי ודאות גורמת להידרדרות תפוקתית ונפשית, לא רק ביחס לכלל העובדים אלא שבמקרה הקיצוני התפוקה של עובד שלא בטוח לגבי עתידו בחברה גרועה מזו של עובד שכבר קיבל מכתב פיטורין וידוע בוודאות שהוא עוזב את החברה.

כך בשוק העבודה – וכך גם בחיי חברה.

ובכל זאת חיים במשק כ 35-40 משפחות שעתידים לא ידוע. לא מדובר רק על נושא הקליטה והבנייה אלה בהמון שאלות פתוחות שמשפיעות על חיי היומיום שלנו, התושבים ובני המשק (במעמד תושבים), על איכות חיינו וההחלטות לגבי עתידינו ועתיד ילדינו. הנה כמה דוגמאות שלא בטוח שחשבתם עליהם:

אם תהיה קליטה ובניה במשק, האם אני נכלל ברשימת המתקבלים? ואם אין מקום הפעם, האם אני יכול להיות בטוח שאהיה ברשימה בסבב הבא או שגם אז העדיפות תינתן לבני משק, גם כאלו שכלל לא היו מעוניינים בסבב הראשון?

ואם כן נכלל ברשימה, וכן נעמוד בכל הדרישות החברתיות והכלכליות, איך נהיה בטוחים שחברי המשק לא יצביעו נגד הצטרפותנו אחר שעברנו את כל התהליך – וכך נגלה, אחרי 7-10 שנים של המתנה והשקעה חברתית וכלכלית במשק, שהכל היה לשווא?

ומה עם הזמן עד להחלטה על קליטה? נוכל להמשיך לגור בבית שאנו שוכרים היום או שיתכן שהמשק יחליט לא להאריך את חוזה השכירות ויעדיף להכניס דייר אחר במקומנו? (כפי שכבר קרה בעבר).

והאם כדאי לי להשקיע בשיפוץ הבית, מטבח חדש במקום הקיים משנות ה-70, הכנסת מזגן או אפילו בתיקון רטיבות כשהבית אינו שלי ושאני כלל לא יודע אם אוכל להישאר בו מעבר לחוזה שקיים? (אולי בכך דווקא אגרום לכך שמשהו אחר ירצה את הבית).

והאם תפתח תינוקיה בשנה הבא ויהיה לי סידור לילד שנוכל שלצאת לעבוד? והאם המשק ימשיך ליזום ולתמוך בפעילויות לנוער ולגיל הרך, גם כשכבר לא יהיו חברי משק בין המשתתפים?

האם יתכן שאין לי השפעה בפועל (זכות הצבעה) על נושאים אלו ועל נושאים אחרים שנוגעים (לפעמים בעיקר) בי ובתושבים האחרים? כגון חינוך, דיור (שכירות), קליטת תושבים למול פרויקט גרעין צבר, נוי ועוד המון נושאים...

האם זה לא אינטרס של המשק, שלכאורה רואה בנו התושבים כגורם חשוב לעתיד המשק, ועם כל ההכרזות על חשיבות הקליטה, למצוא תשובות הוגנות לכל השאלות האלו על מנת להבטיח את צמיחת הדור הבא?

שאלות אלו ועוד הצגתי לאחרונה לפני הנהלת הקהילה. הצגתי גם מספר הצעות לפתרונות שיגבירו את תחושת הוודאות והשייכות של התושבים בזמן הביניים עד קבלת החלטה על קליטה והחברות המתחדשת. הנה תמצית הדברים:

- הנפקת חוזי שכירות ארוכי טווח הכוללים מחיר קבוע וצמוד למדד, במקום חוזה לשנה אחת כפי שנהוג היום.
- קביעת חלק יחסי מתשלום שכ"ד להחזר/קיזוז בתמורה לשיפוץ ושדרוג הדירה (השתתפות כלכלית בשיפוץ הן של השוכר והן של המשק)
- לאפשר חברות בוועדות מקצועיות הרלוונטיות לחיי התושבים, כולל זכות הצבעה בנושאים הרלוונטיים
- הצבעה וקבלה לחברות 'על תנאי' לתושבים או פתור מהצבעה לאחר 3 שנים של מגורי קבע במשק, על מנת למנוע סיטואציה בה בסופו של הליך ושנות שכירות רבות, ולאחר שהשיג את כל האישורים הפיננסיים ועמד בדרישות הסף, התושב אינו מאושר באסיפת החברים - חבל על הזמן והצער הרב לשני הצדדים. ההצבעה תהיה מחייבת רק לאחר שיתח מסלול החברות המתחדשת ובמידה והתושב יעמוד בדרישות הסף.
- הצבת דד-ליין להגשת מועמדות והסדרת סדר הקדימות עבור הזכות לבניית בית בקרב התושבים ובני המשק (המטרה הינה להבין את תקופת הזמן המשוערת לכניסה לבית קבע, בכמה שנות המתנה מדובר)

מדובר בצעדים שכבר יושמו במצבים דומים במקומות אחרים בארץ ושניתן ליישם אותם במשק בטווח זמן קצר יחסית עם או בלי שנוי תקנון. השאלה היא כמה המשק באמת עומד מאחורי ההצהרות והרצון לתת לנו התושבים את תחושת השייכות והודאות לגבי עתידנו כחלק שווה מהקהילה.

עד עכשיו הנהלת הקהילה קבעה כי קיימת מוכנות לחוזי שכירות ארוכי טווח. אך לכל הנושאים האחרים לא מצאו מענה עד כתיבת שורות אלו.

מעל 90% מהילדים בגילאים 0-6 הם במעמד תושבים. לצערנו כ- 10 מהם כבר משלמים את מחיר האי-ודאות ועוזבים הקיץ עם הוריהם. אבל אנחנו עדיין הרבה תושבים שכאן כדי להישאר! אנחנו רוצים לתרום למקום המקסים הזה שנקרא ניר עציון. תנו לנו ודאות לדעת, במעשים ולא רק בדיבורים, עכשיו ולא בעתיד, שגם אתם רוצים אותנו פה ושאתם מוכנים להשקיע כמונו.

...אם לא בשבילנו אז בשביל עתיד המשק שיקר לכם ולנו כאחד...

ברכות מזל טוב!

לבר המצווה

אלעד

להורים אפרת ואהרון דינור
לסבים חיה ואלי ליאון

לבית המצווה

נריה שמחה

להורים גלית שלמה לייבוויץ

ליעלי ואבי שאול

ליהודית בקרמן

לנישואי

צור ומיה

נכד ליוסף בקרמן ז"ל

לרחל וערם כהן

למרים לוי

לנישואי

רות ואבי

נכדה למשה לוי ז"ל

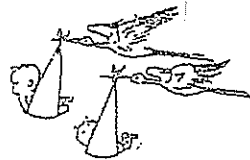
לעפרה וכתריאל מתן

לבר המצווה של הנכד

יובל

בן לדקלה ויקיר

בין לאהובה ויוסף שהם ז"ל

לעדה ונחמיה רסל

לנישואי

אבנר וקארין

נכד לאסתר ומרדכי רסל ז"ל

ברכת דרך צלחה!

למושיקו ולילך שטיינברג והילדים: נטע, ענבל ומתן.

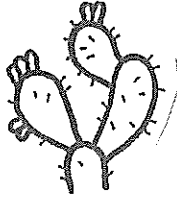
לעינת ויואב גולדשטיין והילדים: נטע וכרמי.

למוריה ויאיר עמיצור והבנות: ראשית וקמה.

לאליה ורון זריבי והילדים: לבונה, אחיה וגפן.

העוזבים את ניר עציון.

"היה נכון"

לאה רוזנברג

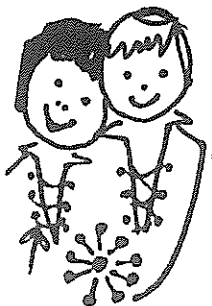
יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה שעות הבקר.

אני בבית, מתקשה מאד לעשות משהו. במוחי מתרוצצים ללא הפסקה אירועים תמונות פנים, שירי זיכרון מתנגנים לי בראש. מנסה לאסוף את עצמי ולהפסיק לבכות.

צלצול הטלפון קטע את חוט מחשבתי, מבעד למסך הדמעות מופיע על הצג השם ארנון, מנהל הקהילה שלנו. אני מחליטה לענות. חשבתי לתומי שארנון מתקשר בקשר לטקס של ליל אמש, רוצה לתת משוב או להאיר, אך בפיו של ארנון היו "זמירות" אחרות לגמרי.

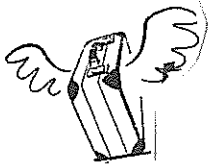
ארנון שאל אותי אם אני יודעת מה זה גרעין צבר? יום קודם במקריות מתוזמנת להפליא שמעתי ברדיו בנסיעה הביתה מהעבודה, חיילת מצטיינת נשיא, שסיפרה ברדיו על הגרעין שלה, גם נדמה לי שקלטתי בזויות עין בדף המידע ידיעה שהקיבוץ הדתי פנה לניר עציון לשקול לקלוט גרעין כזה. אודה ואבוש מעבר לכך לא ידעתי כלום. סברתי לתומי שארנון רוצה שאפרסם על כך בקהילנט, לא הבנתי מה הדחיפות להתקשר אלי דווקא בעיצומו של יום הזיכרון ולמה חשוב לרדת לפרטים. ארנון הסביר לי בקצרה על גרעין צבר על הקשר לתק"צ ולתנועת הצופים ואז אמר משפט שהותיר אותי בהלם ובאלם "ניר ואני חשבנו שאת מתאימה לרכז את הגרעין". לרכז? אני? הפעם האחרונה שריכזתי נוער הייתה כשהייתי קומונרית בבני עקיבא, מאז עברו אי אילו שנים ומים רבים באוקיינוסים. ארנון לא נתן לי הרבה זמן לשקוע במחשבות נוסטלגיות והטיל עלי את הפצצה האמתית "אנחנו רוצים שתחליטי מהר כי אם את אומרת כן, את אמורה לטוס לאנגליה בעוד שבוע, לפגוש את חברי הגרעין". אני? לצאת מהארץ? אין מצב! בכל שנתיי לא עזבתי את ישראל, הארץ אליה נכספו אבותיי (במו עינכם קראתם כמה היה קשה להם להגיע לכאן). גם כשהוצע לי להצטרף למסע לפולין ולמצעד החיים, סירבתי בתוקף, אין לי מה לחפש על אדמת אירופה הארורה. וחוז' מזה אין לי דרכון מעולם לא היה לי.

ארנון ביקש "שאשן על זה לילה" וליתר בטחון צייד אותי גם במספרי טלפון של רכזי גרעינים בקיבוצים דתיים. רק מתוך נימוס לא סירבתי בתוקף. החלטתי לא להתעסק בנושא ביום הזיכרון אבל לא יכולתי להתאפק, התקשרתי לספר ליהודה. יהודה, כהרגלו בקודש, צייר את הדברים כשליחות. שלא כהרגלי (בקודש) חשתי שהפעם דבריו מחלחלים בחלחול עדין ודק לתודעתי. את ליל יום העצמאות ויומו העברתי פיזית בתכנית המדהימה והמושקעת במשק, אך הראש היה במקום אחר לגמרי. למחרת יום העצמאות התקשרתי לרכזת גרעין צבר בקבוצת יבנה, אחרי שיחה ארוכה בה שאלתי הרבה שאלות קשות ונוקבות וקיבלתי תשובות משכנעות וענייניות

התחלתי להכיר בכך שבכל זאת יש משהו בפרויקט הזה ושזו זכות גדולה שגלגלו משמים לפתחי להיות חלק ממנו. הייתי משוכנעת לחלוטין בחשיבות הרעיונית לקלוט גרעין של בני נוער יהודים שרוצים לשוב אל ארץ האבות, אך עדיין היה לי קשה לעכל את העובדה שאצטרך לשם כך לעזוב את אדמת ארץ ישראל. ארבעה רבנים איתם התייעצתי ובראשם הרב רונן תמכו בהתלהבות. אך לי היה עדיין קשה להתחיל לחשוב על יציאה מהארץ.

אבל מסובב הסיבות דאג לכך שהדברים יתגלגלו במהירות ויצאו משליטתי.

ההצבעה על קליטת גרעין צבר במשק עברה באסיפה ברוב גדול.

לא אלאה אתכם בפרטים על הגלגולים השונים של ההתלבטויות וההחלטות. בשורה התחתונה, הוחלט שאם תירתמנה מספיק משפחות מארחות, פרויקט צבר יצא לדרך.

רביעי בבקר, אני נפגשת עם ארנון, אנחנו מכינים יחד רשימה של משפחות מארחות פוטנציאליות. אני נוסעת לעבודה בתחושת הקלה ובידיעה ברורה שאני לא טסה לסמינר לונדון של גרעין צבר או במילים אחרות, "איום" היציאה מהארץ חלף.

רביעי אחה"צ, 15 שעות לפני מועד ההמראה של משלחת גרעין צבר לאירופה, טלפון מארנון: "יש התגייסות מעוררת התפעלות של משפחות מארחות, אולי תשקלי לנסוע בכל זאת, חשוב שתפגשי את חברי הגרעין".

אחרי סבב התייעצויות קצר, הפור נפל, הטאבו נשבר, אני יוצאת מהארץ לחמישה ימים להשתתף בסמינר לונדון של גרעין צבר.

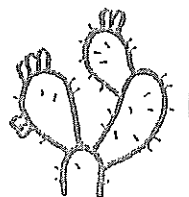
מיהרתי לחזור הביתה, "סינג'רתי" מדוד מזוודה מתאימה והתקשרתי לג'יין, שתבוא לעזור לי להתחיל לארוז, כי לי לא היה שמץ של מושג מה אורזים.

בין לבין נסעתי לנתב"ג להוציא מסמך שלא העליתי בדעתי שאי פעם אזדקק לו, דרכון.

בלילה כמעט לא ישנתי. לא היה מספיק זמן ובמעט שעות השינה שנותרו החליטה שנתי לנדוד, מהתרגשות? מה פתאום! סתם מעודף אדרנלין.

כך מצאתי את עצמי, חניכת בני עקיבא" שרופה" על מטוס, בדרך לארץ המנדט, בחסות תנועת הצופים.

בניתי על השלמת שעות שינה במטוס אך הטיסה הייתה מרתקת והמראות מפעימים מידי בשביל לבזבז את הזמן על שינה.

טסתי בנפרד מחברי המשלחת האחרים אבל הייתי רגועה כי סידרו לי מלווה מיוחד, א' קצין צבר. נדברנו להיפגש בירידה מהמטוס.

נחתנו בנמל התעופה היתרו במועד המתוכנן. את צעדי הראשונים על אדמת ניכר עשיתי בחיפושים אינטנסיביים אחרי א', אך א' איננו. לא יכולתי להשתמש בפלאפון כי לא הספקתי לדאוג לחבילת גלישה ומערכת ה-WF של הנמל סירבה משום מה להתחבר. החלטתי ללכת עם הזרם. ומצאתי את עצמי בדלפק הבידוק. הפקיד שאל לסיבת הגעתי ולמזלי שם את המילים בפי, אתם לא רוצים לדמיין מה היה קורה אילו במשטרת הגבולות של הממלכה המאוחדת היו מגלים שבאתי לגייס חיילים לצה"ל. המשכתי ללכת בעקבות הזרם אספתי את מזוודתי ויצאתי החוצה. ישראלים שישבו לידי במטוס הפנו את תשומת ליבי לנהג מונית הנושא שלט עם שמי ושמו של א'. לאחר 15 דקות של חיפושים א' נמצא בריא ושלם. הנחנו את המזוודות ונסענו לישיבת עבודה במשרדי הסוכנות.

הימים הבאים היו אינטנסיביים מאד. מפגש עם חברי הגרעין. שיחות הכרות, ראיונות החלטות הרות גורל. פגשתי נערים ונערות שהתקבצו מכל רחבי יבשת אירופה. הם החליטו להותיר מאחור חיי פאר, לוותר על תארים במקצועות נחשקים וליטוש קריירה מובטחת. על איש מהם לא חלה חובת גיוס אך הם הופכים עולמות כדי להתגייס לצה"ל, צבא העם היהודי, ולהגן על מולדתם האמתית. כעבור שעות אחדות של הכרות הרגשתי שאני מתאהבת בכולם. חברי הגרעין שלנו מדהימים ואיכותיים במיוחד.

יום ראשון, לוטון, טקס סיום הסמינר, נערים ונערות, הוריהם וקציני צבא במדים שרים את התקווה בדבקות. עין לא נותרה יבשה, גם העיניים שלי. בקרוב כולנו נשיר את התקווה על אדמת א'.

בריטים יקרים ניצחנו את המנדט שלכם, ננצח גם את החרמות שלכם ונמשיך לגייס חיילים מתחת לאפכם על אפכם וחמתכם.

היו נכונים!

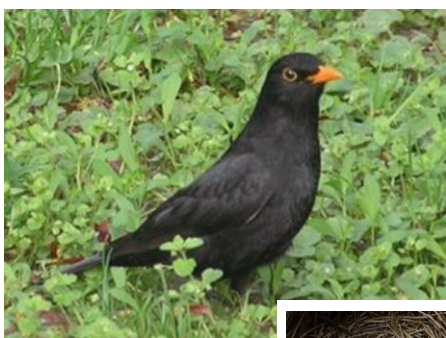

האם השחרורים התבלבלו? או שהחליטו שהרבה יותר בטוח בממ"ד...

זוג שחרורים בנו את קינם בחיק ענפי הברזל של העץ שיצרה האמנית אירית סגל ישראלי, העובדת במבנה האסם הישן. בקן הטילה הנקבה 4 ביצים, מהן בקעו גוזלי שחרור תכולים.

מעניין למה העדיפו השחרורים את עץ הברזל על פני עץ החרוב הענק שצומח ממש לידו.

בינתיים גדלו הגוזלים ופרחו מן הקן.

שחרור זכר בוגר

ביצים בקו

השחרור הוא ציפור שיר ממשפחת הקיכליים. הזכר שחור כולו למעט מקורו הכתום. צבע הנוצות של הנקבה חום אפור. בארץ זוהי ציפור יציבה והיא נפוצה מאוד בגנים ובחורשים שבמרכז הארץ ובצפונה. בשנים האחרונות אוכלוסיית השחרורים מתפשטת גם לנגב.

הנקבה בונה את הקן בצורת סלסלה גדולה והוא מטויח לרוב בשכבת בוץ. בתוך הקן מטילה הנקבה 3-5 ביצים והיא דוגרת עליהם, לרוב לבדה. משך הדגירה 13-14 יום.

הגוזלים הבוקעים מכוסים פלומה ושני ההורים מאכילים אותם ומטפלים בהם במשך כ-15 יום. הצעירים עוזבים את הקן בלבוש "נעורים" חום ובחזה מנומר.

ישיבת המזכירות המורחבת של הקיבוץ הדתי

פסי מאור

כאשר פנה אלי ארנון רוזמרין, מנהל הקהילה, להיות נציגה של ניר עציון במזכירות המורחבת של הקיבוץ הדתי, נעניתי בחיוב, לא לפני שווידאתי שאינני הנציגה היחידה מהמשק. רק לאחר שפיניתי לי את אחר הצהריים בו התקיימה ישיבת מזכירות זו והתחייבתי להחזיר את שעות העבודה החסרות ביום אחר, גיליתי לצערי, שאין עוד נציג מלבדי. לשמחתי, יורם נאות להצטרף אלי כנציג לא רשמי וביחד שמנו פעמינו לקיבוץ בארות יצחק.

זו הייתה לי פעם ראשונה להיות נוכחת באירוע מעין זה. מעטים מהנוכחים הכרתי ממפגשים קודמים, אך רובם היו זרים לי. ביני לבין עצמי, גיחכתי לי, כשאותם נציגים צריכים היו לאשר בהרמת יד את מינויי כחברה במזכירות המורחבת, על אף שאינם מכירים אותי. יש לציין, שהצבעה זו, כמו כל ההצבעות באותה ישיבה התקבלה, פה אחד. נציגי הקיבוצים היו בני כל הגילאים, מצעירים ועד ותיקים. רובם המכריע היו גברים. בסך הכל נכחו באולם חמש נשים, שתיים מהן חברות המזכירות הפעילה, ועובדה זו לא נעלמה מהעין.

על סדר יומה של הישיבה עמד מינויו של אמיתי פורת כמזכ"ל הקיבוץ הדתי במקומו של נחמיה רפל (שאושר, כאמור, פה אחד) וכן התוויית חזון לקיבוץ הדתי בתחומי מעורבות חברתית והתיישבות.

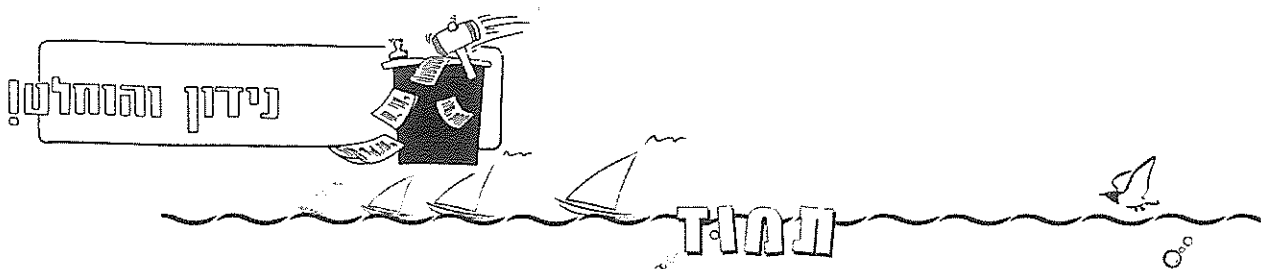
לדיון קדם מפגש עם מובילי המיזם: "קיבוצניקים עם החברה": גברי ברגיל (רמות מנשה), ערן שחר (פלמחים) ועודד אונגר (ראש הנקרה). מיזם זה: "מוביל את ההתנדבות, התרומה והמעורבות החברתית בקרב הקיבוצניקים והקיבוצים, למען תרומה לחברה בישראל". בין הפרויקטים שהם מקדמים, מנו נציגי הארגון את "לקט ישראל" לאיסוף עודפי מזון מהשדות והמטעים בקיבוצים וממפעליהם, אימוץ בתי ספר, ארגון "פעמונים" המקדם הדרכה תקציבית וליווי כלכלי, מעורבות בתעשייה בקידום ההתנדבות והתרומה של המפעלים הקיבוציים בעשייה ובמימון והקמת צוותי מעורבות חברתית (צמ"ח) בכל קיבוץ.

דוברת נוספת בנושא זה הייתה יפעת סלע מארגון "אלומה" העוסק בהשתלבות מיטבית של בני נוער וצעירים במעגלי השירות המשמעותי, ההשכלה הגבוהה והתעסוקה בישראל.

במצגת שהוכנה לערב זה הוצגו פעילויות ההתנדבות בקיבוצי הקיבוץ הדתי. בניר עציון צוינה קייטנה לבעלי צרכים מיוחדים וקליטה עתידית של "גרעין צבר". פעילויות נוספות של ניר עציון, כמו תרומת אלפי מנות מזון מהמפעל "אוכל ביתי" לנזקקים, התנדבות חברים ב"פעמונים" וכדומה, לא הוזכרו עקב חוסר מידע.

החלק האחרון בישיבה הוקדש לחזון הקבה"ד בתחום ההתיישבות: חיזוק ישובים קיימים ואף הקמת ישוב חדש.

כמי, שנכחה בישיבת מזכירות הקבה"ד לראשונה, הרגשתי - על אף קבלת הפנים החמה - כצופה מן הצד. אך התרשמתי מהחזון שמתכוננת להוביל המזכירות הפעילה, הקושר ומחבר בין יישוביה לבין החברה הישראלית ע"י עידוד התנדבות וערבות הדדית. זה בהחלט דבר שגם אנו בניר עציון צריכים לעודד ולטפח. כמו כן, אני מקווה, שעד לישיבה הבאה תגדל הנציגות של ניר עציון במזמור"ר ולא אהיה עוד נציגתו היחידה.

מתוך פרוטוקול ישיבת המזכירות המורחבת - ט"ו באייר תשע"ו, 23.5.2016

1. הקבה"ד בשדה המעורבות החברתית

לאחר דיון ועדכון הצעת החלטה- ההצעה אושרה ללא מתנגדים.

להלן עיקרי ההחלטה:

- א. התנועה תפעל לחיזוק העשייה והמעורבות החברתית הקבוצתית והאישית בכל יישוביה, לשם כך תפעל להקמת **רכז וצוות מעורבות חברתית** בכל אחד מהיישובים או תתחבר לרכז/ וצוות קיימים. התנועה תהיה אחראית להכשרה, הכוונה, הדרכה, השתלמות ותחזוקת רכזי המעורבות החברתית.
- ב. התנועה תחתור לקיומו של **מפעל חינוכי/ חברתי אחד לפחות** בתוך כל אחד מהיישובים. כמו"כ תפעל עם היישובים להקצאת **מקור תקציבי** מותאם לפעילות של עשייה ומעורבות חברתית (כגון תקציב צדקה/ מעורבות חברתית/ משימות לאומיות או אחר). כמו"כ התנועה תפעל לחיזוק העשייה חברתית פנימית מתאימה בתוך הקיבוצים.
- ג. התנועה תפעל לחיזוק **הקשר ושיתופי הפעולה** בין היישובים והחברים לבין **האירגונים והתכניות** השונות שהתנועה קשורה בהם או עובדת איתם, וכן תפעל לפיתוח יוזמות חדשות ושיתופי פעולה נוספים.
- ד. המזכירות הפעילה תפעל בשיתוף פעולה עם גורמי **הממשלה- מדינה- ממסד** השונים לבחירת המשימות הלאומיות והחברתיות המתאימות והנכונות עבור התנועה והיישובים.
- ה. לקידום וביצוע משימה זו יוקם שולחן מעורבות חברתית במזכירות הפעילה, בהובלת מזכ"ל התנועה, רכז אגף חברה ורכז החינוך. חברי השולחן יציגו תכנית עבודה ודו"ח התקדמות עד ישיבת המזמור"ר הבאה.

2. הקבה"ד בשדה ההתיישבות

לאחר דיון ועדכון הצעת החלטה- ההצעה אושרה ללא מתנגדים.

להלן עיקרי ההחלטה:

- א. התנועה תפעל לחיזוק **יישוביה** בדגש על היישובים הזקוקים לחיזוק דמוגרפי. כמו"כ תפעל לחיזוק **האגודה השיתופית** בתוך היישובים הקיימים, בהתאם לערכי התנועה ולהחלטות במועצת שדי"א (תש"ע-2010).
- ב. התנועה תחדש את פעילותה בשדה ההתיישבות בהתאם לאתגרים הלאומיים והחברתיים המתאימים לעת הזו, ומתוך כך תפעל **לחיזוק יישובים קיימים** (שאינם נמנים כיום בין יישובי התנועה). כמו"כ תבחן, ובהתאם לצורך תפעל להקמת **יישוב חדש**.
- ג. המזכירות הפעילה תפעל בשיתוף פעולה עם הגורמים השונים: משרדי הממשלה המתאימים, החטיבה להתיישבות, תנועות התיישבות אחרות, והמועצות האזוריות, לבחירת המשימות המתאימות והנכונות עבור הקיבוץ הדתי.
- ד. לקידום וביצוע משימה זו יוקם שולחן התיישבות במזכירות הפעילה, בהובלת מזכ"ל התנועה, רכז אגף המשק ורכז צמ"ד. המזכ"פ תציג תכנית עבודה ודוח התקדמות עד ישיבת המזמור"ר הבאה.
- ה. משימות ההתיישבות הנבחרות שיבשילו- יובאו לאישור המזכירות המורחבת, בעז"ה עד חנוכה תשע"ז.

פעילויות הגיל הרך במשק

אדרת לקסנר

בשנים האחרונות מתקיימת פעילות פנאי מבורכת לילדי המשק אך היא מתרכזת בעיקר בנוער, מתוך פער הגילאים שנוצר בגילאי הילדים במשק. בעקבות כך החלטנו מספר הורים לילדים צעירים להרים את הכפפה ולהתחיל "להפריח את השממה" התרבותית בגיל הרך. למעשה בשלוש ארבע השנים האחרונות מתחילות להתקיים מחדש פעילויות שונות לילדים הצעירים במשק שמספקות מענה הן לשעות אחר הצהריים הארוכות והן סביב החגים.

אנסה לתת סקירה קצרה של הפעילויות שהתרחשו ומתרחשות השנה:

בתקופת החורף הגשומה בה לא ניתן היה לבלות בגן השעשועים אחר הצהריים, התגייסנו מספר הורים, ובשיתוף פעולה של מאיר בן סירא הכשרנו את המקלט שליד משפחת אירגאס והפכנו אותו למשחקה מתוקה לילדים. הורים רבים תרמו משחקים שלא צריכים, שטיחים, בובות, מזרונים וכריות ואפילו טלויזיה ודי.וי.די ובנינו משחקה נהדרת ששימשה את הילדים למשחק ולהקרנת סרט בימות החורף, ותשמש אותנו שוב בע"ה בחופשת הקיץ והחום הכבד.

בנוסף, מתקיימת פעם בשבועיים שעת סיפור בספרייה. בכל פעם מתנדב הורה אחר לספר סיפור לילדים, ולאחריו מתקיימת פעילות יצירה קצרה הקשורה לנושא הסיפור שסופר. אני רוצה לנצל את ההזדמנות להודות מאוד למירי בן סירא על שיתוף הפעולה והתמיכה הרבה שאנו זוכים לה בקיום שעת הסיפור בספרייה. יחד עם זאת ומחוץ לנושא- חשוב גם להגיד כי הספרייה היום היא בגדר פוטנציאל לא ממומש, רובם המוחלט של הספרים בה מיושנים מאוד, וקיימים מספר קטן מאוד של ספרי ילדים, כך שנוצר מצב מגוחך בו המתנדבת לספר את הסיפור צריכה להביא את הספר שהיא מקריאה מהבית! לספרייה פוטנציאל גדול כמקום מפגש תרבותי וחינוכי עבור ילדים, נוער ומבוגרים, אך במצבה הנוכחי היא אינה יכולה למלא את תפקידה.

יוזמה נוספת שמתקיימת כבר תקופה הינה פתיחת פינת החי החדשה ופינת הליטוף שבתוכה בשבתות אחר הצהריים. הפתיחה נעשית על ידי מספר הורים שהתנדבו לתורנות. ההורים המתנדבים עברו הכשרה קצרה אצל יגאל רון ובכל שבת אחר הצהריים פינת החי פתוחה לשעתיים לטובת ילדי המשק ואורחי המלון. כרגע בתקופת הקיץ שעות הפתיחה הן 16:00-18:00 (משתנה בהתאם לזמני יציאת השבת)

בנוסף לפעילויות הקבועות מתרחשת לאורך השנה פעילות סביב החגים, כך לדוגמא בט"ו בשבט ירדנו עם הילדים לחאן יותם וערכנו שם פעילות מקסימה של יצירה בחומרי טבע והכנת "עציצים מתוקים", בליווי הרקדה של חנה בן ארי ולאחריה ארוחת ערב משותפת בה כל אחד הביא מאכל. הכל על טהרת רוח ההתנדבות של הורי הילדים.

לכבוד פורים ערכנו עדלאידע שמחה, זו השנה השלישית ברציפות, עם טרקטור ועגלה שהושאלה מעין כרמל, מוזיקה, ריקודים ותחפושות. כמו כן ערכנו שוק החלפת תחפושות בו כל ילד יכול היה להשאיל תחפושת או אביזרים משלימים מילד אחר, ולהחזירה לאחר החג.

לכבוד ל"ג בעומר אורגן בשיתוף ועדת תרבות קומזיץ מוקדם לילדי הגיל הרך, כולל אפיית פיתות, פעילות יצירה שהעבירה עינת גולדשטיין, ארוחת ערב על האש ומופע מוזיקלי מהנה במיוחד (תודה מיוחדת לניר שער על הארגון והפקת אירוע גם לגילאים הצעירים).

לכבוד יום העצמאות לקחה חנה בן ארי על עצמה להכין עם הילדים הצעירים ריקוד אתו יופיעו על הבמה בערב יום העצמאות, כך שגם להם יהיה חלק בערב.

לכבוד שבועות המשכנו את המסורת של היכרות עם אחד מענפי החקלאות במשק (בשנה שעברה הלכנו לבקר בלול החדש) והלכנו עם הילדים לסיור ברפת שם הם למדו על תהליך החליבה, הכנו זרי פרחים לראש וירדנו בתהלוכה בליווי שירים וטרקטור מקושט לארוחה חלבית מעשה ידינו על הדשא הגדול.

וזה מה שהיה לנו עד כה השנה....

ההשקעה בפעילות ייעודית לגיל הרך חשובה מאוד בעינינו, ההורים לילדים צעירים, ולאט ובהדרגה אנו רואים איך ההכרה בחשיבות העניין מחלחלת גם באופן מערכתי. לאחרונה הוחלט להקצות בתוך ועדת חינוך "תת ועדה" שתטפל בעיקר בגיל הרך ובצרכים הייחודיים שלו. וכן ברבות מהפעילויות המיועדות לכלל המשק נלקחים גם הילדים הצעירים בחשבון ונעשים מאמצים להתאים את הפעילות גם להם. זוהי מגמה מבורכת ונותר רק לקוות שתמשיך בכיוון זה. תודה רבה לכל המתנדבים, והעושים במלאכה!

גן של היום מול גן של פעם/ נכתב על ידי גננות, שינו והתאימו – ציקי ויונית

ילד קטן הלך לגן לפני שלושים שנה,

הלך לו לבד, בלי לתת יד,

ללא ליווי של מבוגר, חופשי ומאושר.

אמר שלום לגננות, וניגש לשחק בפיות.

משחק הוא בגן, בסדר יום מאורגן

יש דפי עבודה, וגם שעשועי מדע

אוריינות- מי שמע, מי ידע?

היום- ילד קטן הולך לגן, הוא מסודר ומאורגן.

לבוש בפוקס, נועל קרוקס,

הוא מאוד אוהב לשחק במחשב,

אך כמובן במידה, כי צריך לעבור למרכזי למידה.

עם מי ישחק בחצר, של מי יהיה חבר,

של נעם הבת או של נעם הבן, של יובל של ליאור או של חן?

נכנסתי לעבודה צעירה ונבוכה, המשכתי קדימה באופטימיות ושמחה.

ביליתי עד השעות הקטנות, ביחד עם חברותי הגננות

להעתיק, לצבוע, לגזור במרפ"ד, לצפות בטפט שקוף שישמר לעולמי עד.

הכל עשינו במו ידינו כמובן, כי בחנויות לא היה חומר מוכן.

היום כדי למצוא חומר לימודים, קליק אחד ומיד לפורום נכנסים.

מדפיסים את הכל בצבע, עושים קצת שיפורים, ומיד למכונת הניילון מכניסים.

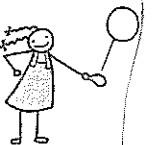
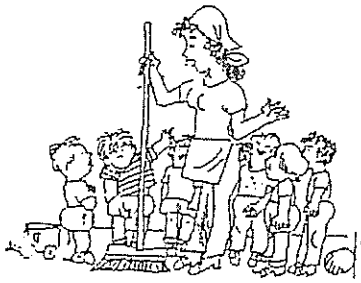
בחגים הכל היה מותר, ואף חוזר מנכ"ל עלינו לא אסר.

הדלקנו מדורות, רקדנו עם נרות,

יצקנו סביבונים מעופרת יצוקה, טיגנו לביבות לכבוד חנוכה.

היום לפני כל חג, מגיע בדואר משלוח מיוחד,

שלל חוזרי מנכ"ל ועוד אוסף דפים, עם כל הוראות הבטיחות ועוד המון פרטים.

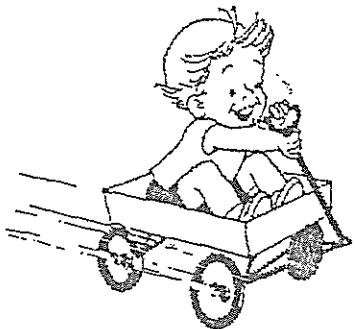

לא להדליק מדורה, וחלילה לא נרות, ולהיזהר מאוד ממגוון תחפושות.
פעם עוד הייתה לנו פינה מבשרת והסייעת שלצדנו הייתה ה"עוזרת".
ישבנו ל"ריכוז" ולא ל"מפגש", מבלי שאף אחד בהבדל חש.
בקיזור היינו מאוד חרוצים, רק שלא קראנו לזה בשמות מפוצצים...
היום יש לנו תכנית ליבה ומטרות, ובכל שנה מתווספות תכניות חדשות.
ויש נתונים מדויקים ויש טבלאות, ומכל ילד יודעים למה לצפות.

מסיבות בגן של פעם, היו חגיגות של טעם.
שירים פשוטים ומוכרים שרו ילדים עם ההורים,
כשה"מנגנת" מאחורי אקורדיון, מנצחת ומרקידה באון.
ובמסיבות של היום, מי שמע על אקורדיון?
משמיעים דיסק עם שיר שאף הורה לא מכיר.
הגננת המשקיענית והאוהבת, מקרינה מצגת- מלאכת מחשבת.
תחביב משותף ללא פער דורות, הוא איסוף של "שמעטס" וגרוטאות.
והבעל שלסיום מתגייס, כבר התרגל ואיננו כועס.
הסמכות הייתה ברורה והמשמעת לתפארה,
לא היה צורך בשיקום ה"סמכות ההורית", ועיצוב התנהגות לא היה בתוכנית.
פעם ב-1 בצהריים הגן היה נגמר, היום בשעה שתיים, ויש גם צהרון כמה שיותר מאוחר.
ומה שעדיין נשאר כל השנים, גם אז וגם היום לכולם יש- כינים...
ויש עוד מקומות של נחת, כמו הספר "שלום לך אורחת".
בכל יום שישי אני עוד מספרת לילדים, מהספר הבלוי של אמא מלפני שנים.
ולסיום, מאז ועד היום, נקבל כל ילד באהבה ובחום.
כי ילדים זה שמחה, ילדים זו ברכה,
נאחל לכולנו הרבה הצלחה.

משולחנה של ועדת חינוך

ועדת החינוך נכנסה לתפקידה בפברואר 2016, והיא מונה שבעה חברים: ניר שער, רחל בן סירא, חנה נווה, יעקב שפירא, חנה בן ארי, יונתן לזרסון וטלי ליאון. יו"ר הועדה: טלי ליאון.

עם כניסתנו לתפקיד, הוחלט על חלוקה לתתי ועדות, אשר יתכנסו בנוסף לשיבות הועדה המורחבת:

ועדת נוער: ניר שער, יונתן לזרסון, חנה בן ארי וטלי ליאון – נפגשת באופן סדיר עם צוות הנוער: נדב כהן, נטע בוקר ודבורה לוי בנות השרות, וביחד דנים בפעילות הנוער השוטפת. פעילות הנוער, מונה כיום כ-80 ילדים בין הכיתות א'-י"ב מתוכם כ-70 פעילים במסגרת הסניף. תדירות המפגשים בוועדת נוער נעה בין אחת לשבועיים לאחת לחודש, על פי הצורך. זאת כמובן, מעבר לחשיבה וההתייעצות השוטפת.

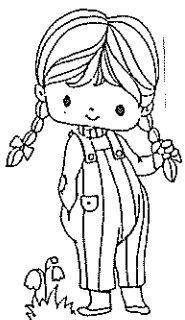
נדב כהן- רכז הנוער, משמש גם כמדריך של קבוצות סהר ואיתן. בשקט ובסבלנות יצר נדב קשרים עם בני הנוער, ולמד את תפקידו תוך כדי המעבר בין ועדת חינוך היוצאת והנכנסת. נדב אמון על ליווי הנוער ומשמש לו ככתובת, כמו כן הוא אחראי על פעילויות בלתי פורמאליות כגון: סעודה שלישית מדי שבת, לימוד שבועי של "מסילת ישרים" באורווה, יציאה להתנדבויות וארגון אירועי שיא כגון: ההפיכה, שוק פורים וכו'. כשהוא עובד בשיתוף פעולה מלא עם ועדת נוער.

השנה התברכנו בשתי בנות שרות מעולות, שזו להן שנת השרות השנייה. בבוקר הן חלק בלתי נפרד מצוות ביה"ס ומלוות שם את ילדי כיתות א'-ו'. אחה"צ: נטע בוקר- הקומונרית הנמרצת שלנו, ודבורה לוי- המדריכה הנערצת של קבוצת כפיר, משמשות בית פתוח לחניכי הסניף, יצרו קשרים עם משפחות הקהילה במגוון גילאים והן מובילות את הפעילות התוססת בסניף ושותפות פעילות באירועי התרבות במשך נאחל להן הצלחה בהמשך דרכן.

לפני פסח התבשרנו, על הורדת תקן בת שרות (לא בפעם הראשונה), ולאחר משא ומתן מייגע מול משרד החינוך הוחזר התקן השני. לאחר מיונים וראיונות, נבחרו שתי בנות שרות לשנה"ל הבאה: תחיה צינר- כקומונרית, ושחר פילבר- כמדריכה בוגרת.

ועדת הגיל הרך: ארנון רוזמרין- מנהל הקהילה, רחל פרייר- רכזת הגנים, חנה נווה, רחל בן סירא, וטלי ליאון- נפגשת אחת לחודש ודנה בנושאים השונים הקשורים למערכת הגיל הרך בנר עציון. כגון בניית אני מאמין חינוכי, המעבר הצפוי למתחם החדש, ועוד.

מערכת החינוך לגיל הרך, תמנה בשנה"ל כ-105 ילדים, ומצויה היום בהתארגנות לקראת מעבר כיתות התינוקיה, מעון ופעוטון אל מתחם המעון החדש, בניצוחה של רחל פרייר.

הכניסה לתפקיד אופיינה בישיבות תכופות מתוך רצון לצמצם פערים וללמוד את התפקיד, במוטיבציה רבה לעשייה מצד כלל חברי הועדה ובבחינת שיתופי הפעולה מול המועצה האזורית, תנועת הקיבוץ הדתי ותנועת בני עקיבא.

מפעלי הקיץ –

בשל מספר החברים הרב בוועדה, הוסכם כי ועדת חינוך תשמש גם כוועדת חופש, יחד עם נדב כהן רכז הנוער, נטע בוקר ודבורה לוי בנות השרות. בהזדמנות זו, אנו פונים ומזמינים את ההורים להיענות ולקחת חלק בפעילויות השונות כפי שיתפרסמו מעת לעת.

כמו תמיד בנר עציון, גם השנה צפוי לנו קיץ עשיר וגדוש בפעילויות:

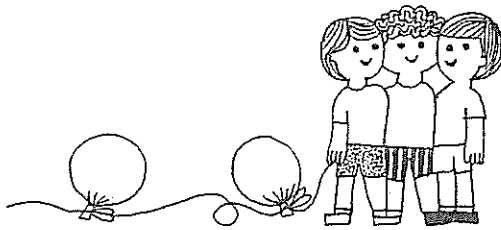
- ב-3/07 התקיים אירוע פתיחת החופש הגדול, הפעם, יצאנו מחוץ למשק אל שיט קבוצתי מול חומות עכו ולאחר מכן לפעילות חווייתית בפארק הטרמפולינות בליווי נדב כהן, נטע ודבורה, חנה נווה וטלי ליאון. כששבנו אל המשק, עייפים מאוד אך מרוצים, חיכתה לנו בחאן יותם ארוחת ערב מפנקת אותה ארגנו טל ליאון ויעקב שפירא.
- קייטנה לילדי הגנון וגן החובה- בהובלתה של גיתית יפרח, בסימן "אותיות" כאשר כל יום מוקדש לפעילות המתחילה באות אחרת בא'-ב'. בקייטנה 29 ילדים.
- קייטנה לילדי כיתות א'-ו' בהובלתה של יסמין מנשה ובסיועם של צוות המדריכים, חניכי קבוצת סהר, נפתחה ב-3/07, ותמשך כשלושה שבועות. בקייטנה 32 ילדים, אשר מתייצבים כל בוקר בשמונה לתפילה ולאחר מכן נהנים מפעילות מגוונת ויצירתית, כשהם חוזרים מדי יום, עמוסי חוויות.
- הקייטנה הנוודדת תתקיים השנה בין התאריכים 25-28/07, ובימים אלו שוקדים על תכנונה: יונתן לזרסון, חנה נווה, חנה בן ארי, רחל בן סירא, שלמה ליבוביץ ונר זיו.
- טיול גיוס- השנה יצא טיול גיוס לקבוצת איתן- בתכנונו והובלתו של נדב כהן- רכז הנוער ונר זיו.
- מחנון- המחנון לילדי א'-ד', יתקיים בשבוע האחרון של החופש, בין התאריכים 28-30/08.
- ארוע סיום החופש- יתקיים ב-30/08.
- מחנות בנ"ע- בנוסף לפעילויות הפנימיות שלנו, גם השנה יצאו החניכים למחנות הקיץ של בני עקיבא בליווי צוות ההדרכה המצוין שלנו ובהובלתה של נטע בוקר הקומונרית.

בנוסף לכל אלו, יפרסמו בימים הקרובים מדריכי כל קבוצה, את לוח החופש הקבוצתי בו משובצות פעילויות נוספות.

גם השנה, קיימת חובת עבודה של שלושה שבועות לבני הנוער בכיתות ז-י"א, אשר שובצו בענפים השונים על פי הצורך ומידת ההתאמה. את עבודת הנוער מלווים נדב כהן וטלי ליאון.

לסכום, בחודשים האחרונים נוכחנו לדעת כי ועדת חינוך היא ועדה המשלבת עשייה רבה בצד חשיבה חינוכית וערכית, עם הדגשים והאתגרים המיוחדים לנו כמושב שיתופי דתי לאומי. זה המקום להודות לחברי ועדת חינוך היוצאת: טל ליאון, אורית שער, אינדה גריידי, וענת קינג. ולחברי המשק על האמון שנתנו בנו בהובלת החינוך בנר עציון.

נשמח לכל רעיון, עצה, הערה/הארה.
בברכה,

ועדת חינוך:

טלי ליאון, ניר שער, חנה בן ארי, יעקב שפירא, חנה נוה, יונתן לזרסון, ורחל בן סירא.

ברכות הצלחה !

למסיימי כיתה ו'
העולים לחטיבת הביניים

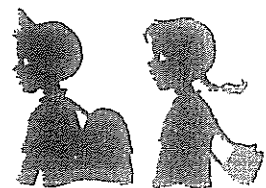
למסיימי י"ב

אופיר עדן
גל זהר
טמיר בן דרור
מיכאל גריידי
עומר נוה

אילון רז
גולן יהלום
דפנה קינג
נריה לייבוביץ
עמית יהב
שקד נוה

למסיימי הגן
העולים לכיתה א'

בועז שנלר
ברקת ליברמן
יולי קול-רון
נטע גולדשטיין
עדי קליין
רומי זהר
שיר דיבור

עסקים וצרכנות עסקים וצרכנות **גלובס**

חדשות מהמדף

דקה וחצי וזה מוכן: סוגת נכנסת לתחום הארוחות המוכנות

השיקה את סדרת "ארוחה ברגע" המיועדת לכל מי שלא מוצא זמן לבשל ורוצה
אוכל בטעם ביתי. אילו תוספות יתלוו לאורז ואיך תישמר הטריות

סוגת משיקה קטגוריה ייחודית בתחום האוכל המוכן ומציגה את סדרת "ארוחה ברגע", הכוללת סדרת
ארוחות אישיות המוכנות לאכילה לאחר חימום של דקה וחצי וללא חומרים משמרים.
מוצרי הסדרה משווקים באריזה מיוחדת לשמירת הטריות ללא צורך בקירור, בזכות טכנולוגיית אריזה
מתקדמת. התוצאה המתקבלת היא ארוחה בטעם ובאיכות של תבשיל ביתי.

את הסדרה פיתחו בסוגת בשיתוף חברת "אוכל ביתי ניר עציון" שהינה מהמובילות בארץ בייצור
מזון מוכן. החברה קיימת משנת 1972 והיא בבעלות מושב שיתופי ניר עציון ומתמחה בפיתוח מנות
ואספקה של מוצרי מזון מוכן לפי דרישה¹.

הסדרה החדשנית מתאימה לכל מי שזקוק לארוחות
מזינות ומהירות ומחפש פתרון טעים ובריא
לארוחה בכל שעה: ילדים ונוער, סטודנטים,
חיילים, אנשים עובדים, צמחונים וטבעונים, ולמי
שלא תמיד מוצאים זמן או חשק לבשל - כך
שהסדרה מתאימה למעשה לכולם. בנוסף ניתן
להשתמש במנה המוכנה כתוספת בארוחה גדולה
יותר.

מוצרי הסדרה מתבססים על חומרי הגלם איכותיים
בתוספת ירקות טריים, שעוברים תהליך בישול
מג'דרה אורז מוקפד. בין מוצרי הסדרה ניתן למצוא
ירקות, אורז יסמין מבושל בתוספת בצל ועדשים
לבן מבושל, אורז אושפלו מבושל בתוספת גזר ובצל, אורז אדום מבושל בתוספת פטריות ובצל, אורז
מקלובה מבושל בתוספת ירקות אפויים, פתיתים מבושלים ברוטב עגבניות וקוסקוס מבושל בתוספת
ירקות.

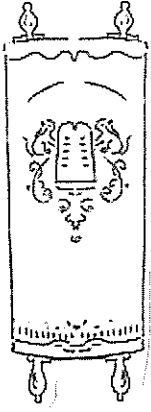
המוצרים מגיעים במשקל נקי של 280 גרם, בעלי כשרות רבנות ישראל פרווה וניתן להשיגם ברשתות
השיווק ובחנויות נוחות.

¹ הדגשה שלנו

שביב אור

דברי יהודית אמיר בהכנסת ספר תורה לזכרו של גז-אברהם בן רחל זאב רייסמן

זאב ורחל עלו ארצה מאירופה הדוויה והחבולה. כאן לא המתינו להם בזרועות פתוחות, הם נאלצו להתמודד עם מצוקות הזמן וצלקות העבר, לבדם! בכל זאת, הם היו מוכנים לתת למדינה הצעירה ולתרום בכל מאודם! פרק חשוב שנארג בחייו של זאב היה משעלה ארצה. נער, שנפשו חשקה בתורה. הוא הגיע לכפר הרא"ה אל הרב נריה זצ"ל והרב שמע את סיפורו, קיבל אותו לישיבה ופרש את חסותו על הנער הצעיר, הניצב מולו, בודד בחלד. הלימוד והיחס החם של הרב נריה, הקנו לזאב בסיס מוצק ומכאן, ברורה בחירתו בחיי תורה ועבודה. רחל וזאב נפגשו כאן, בשדה אליהו. לימים, החליטו לבנות את ביתם בניר עציון, שם נולד גדי, הבכור, ואחיו יואל ואיתן. בניר עציון, הבית המיוחד הזה, גדל והתחנך גדי. שם ספג את נאמנותו, יושרו, כישרונותיו הרבים ואהבת האדם.

גדי הכיר את אילה בצבא וכאן בשדה אליהו החליטו לבנות את ביתם. סעודה שלישית אצל גדי ואילה הייתה חוויה מיוחדת. הייתה שמחה, הייתה שירה, ממש התרוממות רוח. גדי היה מוזיקלי, כתב שירים ולחנים ועשה שימוש מרשים בכישרונו המוזיקלי, שירש כנראה, מאמו רחל. גדי עבר תהפוכות מחשבתיות בחייו, למד ב"מרכז הרב" ובחר נתיב שהתאים לו ולאילה. הוא הקדיש עתים לתורה, קשר קשרים חברתיים, חברותות שונות עם צעירים וזקנים ושיעורים שונים.

במשק חשבו שגדי מתאים לטפל בשאול ענברי וגדי אכן קיבל על עצמו. בתוקף תפקידו ליווה אותו לבית הספר. שם גילה גדי את תכונותיו של שאול ואת יכולתו. עבור גדי, שאול לא היה ילד נכה, הוא ראה אדם! גדי הבין את שאול ועמד על יכולתו הרוחנית. גדי שם לב להבנה ולכישורים של שאול, והיה לו לפה. בעידודו של גדי התקדם שאול מעלה מעלה. לא בכדי מכנה שאול את גדי "מורי ורבי"...

לא רק גדי עמד על תכונותיו וחכמתו של שאול. שאול אף הוא תהה על קנקנו של גדי, מורו. לאט וביסודיות למד להכירו ולהעריך את תכונותיו וצניעותו. הם בילו יחד שעות רבות, ושאל למד להכיר את גדי היטב. אולי אף טוב מאתנו. מיום שנפל גדי, חש שאול שיש להעלות את זכרו בכבוד ראוי ומשמעותי. אט אט התגבשה בלבו מחשבה שאכן השכיל להוציא לפועל – להכניס ספר תורה לעילוי נשמת גדי. חברים יקרים, כאן על מפתן ביתו של שאול, עומדת להתגשם מחווה מרוממת ומכבדת, פרי יוזמתו הברוכה של שאול ובתמיכת נטע אשתו והקהל שבא לחלוק עמם.

שאל טרח לברך את התורמים, אחד אחד, ומן הראוי להודות כאן לשאול שזיכנו בעשייה מבורכת זו.

גדי נפל, כידוע בלבנון. היינו שם. צה"ל לקח אותנו ואת משפחתו של מושיק, חברו לנשק, שנפל אף הוא בין הסלעים הקרים והבוגדניים הצופים פני גבטיה, ניבטת כמטווחי קשת. אלו הסלעים שהסתירו את המחבלים. משם הצליחו לירות בגדי ובמושיק. לא ניתן היה לבוא ולהחיש להם עזרה, עד מיגור האש. כשהגיעו החובשים אל גדי, אמר להם: "גשו תחילה למושיק, הוא פצוע קשה". גדי לא ידע שמושיק כבר לא בין החיים. גדי נפצע אנושות ונוזל החיים אזל אט אט מגופו, עד שהחזיר את נשמתו הזכה לבורא...

לא היו בחייו של זאב סימנים ואותות למבחנים שהוא עוד יעבור בעתיד.

הוא נשא לאשה את רחל, לבית ברקוביץ, ילידת בלגיה וחשב לחיות חיים יפים ושלווים בניר עציון. "קח את בנך, את יחידיך, אשר אהבת... והעליהו..." – כך ציווה ה' את אברהם ואברהם עמד בניסיון. ניסיון!!! רק ניסיון!!!

זאב הקריב את בכורו ממש! ומאז ועד היום הוא עמד במבחנים.

כן, נכון יש לו משפחה אוהבת ותומכת. משפחה ענפה, שניתן להתגאות בה...

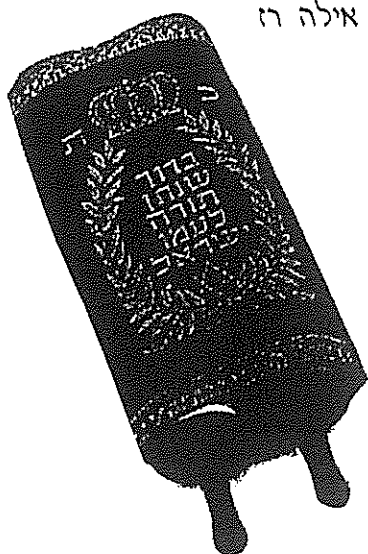
אך זאב, כמו שמעיד על עצמו, הולך במנהרה לאורך חייו ויודע שלא יגיע אל האור.

מי ייתן וערב מרשים זה, של הכנסת ספר תורה לעילוי נשמתו הזכה והיקרה של גדי, ידליק לזאב ניצוץ, שביב אור, וינסוך מעט שלווה בנפשו.

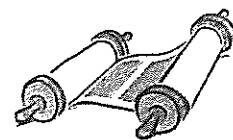
התפרסם בעלון "שבולת" של שדה אליהו.

שאל ענברי, בחור עם שיתוק מוחין שגדי היה המלווה שלו בגיל בית הספר, יום הכנסת ספר תורה לזכרו בשדה אליהו.

הכותבת היא אשתו של נפתלי אמיר (רוזנברג) אחיה של אילה רו

דברי הבן אורן רז בהכנסת ספר התורה לזכר אביו גדי ז"ל

שדה אליהו, כ"ט אייר תשע"ו, 6.6.2016

שלום וברכה, לרב שאול ענברי ומשפחתו, לסבא – זאב רייסמן, למשפחה המורחבת ולכל הנמצאים עמנו כאן.

מכובדי ומכובדותי:

ניסיתי לחשוב, לאפייין במילים, מה היה אותו רושם עז כל כך, איזהו אותו קשר איתן כל כך, שחיבר ומחבר עדיין לאחר 34 שנים בין שאול לאבא, לגדי?

אנו יודעים כי מצד אחד ישנם קשרים וישנן חברויות נצח הנרקמות בעתות צער ומצוק, תחת אש, בלהט הקרב בין הכדורים השורקים.

מאידך, אנו כמובן מכירים וחווים קשרים בינאישיים חזקים ואיתנים בעתות טובה, מחברי ילדות ועד לזוגיות.

מכירים אנו גם בקשר שבין הורה לילדו, ובין תלמיד למורו או רבו.

כאן, ההיקשרות הנפשית רבת השנים כל כך, של שאול עם גדי, היקשרות הנמשכת למרות כל הקשיים, המכשולים ומסיחי הדעת שמערימים החיים, מעידים כאלף עדים על חוויה מעצבת שהותירה רושם בל יימחה על הנער דאז.

בניסיון להתבונן אל זיכרונות העבר על מנת להבין לעומק ולשחזר את התקופה המשותפת של אבא גדי ז"ל עם שאול, וכמובן ביחד עם היכרות עם התכונות שאפיינו את אבא, צף ועולה מעל לכל מושג אחד, משמעותי מכל השאר, שיכול לתת מענה לשאלה מניין אם כן נבנה קשר כה עמוק? מניין נשמרת הכרת התודה הזו לאורך זמן כה רב. מושג זה נקרא בפשטות, **דוגמא אישית**.

אולם מהי אותה דוגמא אישית? כיצד היא מושגת? שלא לומר כיצד היא מוגשת לתלמיד, לחניך, לילד?

אלברט איינשטיין אמר פעם כי "הדרך הנכונה לחנך בני אדם היא להיות להם לדוגמא".

על פי המילון: "לתת דוגמא" במשמעה המילולי הינה נקיטת פעולה על מנת להראות דרך או סגנון עבור התלמיד.

הרב אבינר, בספרו 'חינוך באהבה', מסביר כי בעברית – למעשיו של המורה, החונך, קוראים בטעות "דוגמה". אבל "דוגמה" אומר הרב אבינר, נותנים בתאטרון, ואילו בחיים הרגילים אדם אינו יכול "לתת דוגמה". המחנך אחרים צריך לנהוג באופן טבעי!

המחנך הטבעי הינו זה שבאורח חיו השוטפים נהוג בצורה המלמדת אחרים כיצד לנהוג ללא "התאמצות" אקטיבית כדי להראות דוגמא.

כאשר התלמיד, החניך או הילד נפגשים עם אישיותו האמיתית של החונך, עם המניע הפנימי המפעיל אותו והמוכתב על ידי ערכיו, הינם מתרשמים מהליכותיו ונדבקים בדרכיו.

כאשר מעשה החינוך של העברת הידע, הקניית המידות וההיכרות עם מנהגי עולם נעשה בצורה טבעית ולא מתאמצת, שלא לומר מלאכותית, התלמיד מתחבר למורו, מכיר, מבין ומפנים את העניין, מקבל על עצמו מרצון וחורט על ליבו את הערכים שאליהם נחשף וממילא אישיותו מתעצבת בהתאם. כתוצאה מכך, מכיר התלמיד טובה למורו על הדרך שהתווה לו והכלים במ צייד אותו המקלים עליו לפלס את דרכו הלאה בעולם.

מהיכרותנו עם תכונותיו של אבא גדי, מטוב ליבו, מענוותנותו, ממרצו ובעיקר מדרך פעולתו רק מתוך אמיתות פנימיות, ניתן לשער את ההשפעה הרבה שהייתה לו על שאול הצעיר, המוגבל אמנם ביכולותיו הגופניות החיצוניות, אך בפנים חריף בשכלו ורעב לדעת, ונדרש רק למסגרת מנחה ומכילה שתעזור להראות את הדרך.

אבא, שלאחר שאת שנות בית הספר שלו רק "העביר" (במרכאות) כפי שאומרים, נכנס פתאום לכיתה ביחד עם שאול כתלמיד מן המניין, אולי כדרך להשלים את מה שהחסיר בצעירותו.

"אנחנו מלמדים הכי טוב את מה שאנחנו הכי צריכים ללמוד בעצמנו", כתב פעם הסופר האמריקאי ריצ'ארד באך.

ספג התלמיד את הדוגמא הטבעית של חונכו, קנה לעצמו את ערכיו ובנה מהם את אישיותו שלו והלך והתקדם במעלה חייו על בסיס מה שינק מסביבתו, בבית- מהוריו ומשפחתו, בבית הספר ומהחברה שסביבו.

מקנא אני בך, הרב שאול, על שזכית ללמוד מ- וללמוד עם- אבא שלי, גדי זכרנו לברכה, דבר שלצערי לא זכיתי בו אני, ואפילו היה מעט, גם זאת איני זוכר כלל.

ברכותיי ותודותיי בשם כל המשפחה על שזכית אותנו לקחת חלק באירוע החשוב והמשמעותי שאנו חוגגים היום,

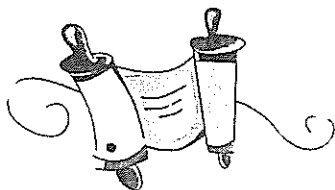
תודה בשם כולנו לכל משפחתך, להורים,

תודה לדן אמיר על ההתגייסות ללא היסוס וההשקעה,

ותודה לכל מי שתרום ולקח חלק בהגשמת העניין עד שהגענו למעמד הזה כאן.

ולואי שזכרנו והתחברנו למורשתו של אבא ולו מעט.

היו ברוכים.

למעלה מחמישה חודשים חלפו מאז הוצאת העלון הקודם. הייתה זו תקופה אינטנסיבית מאוד בנר עציון, בעיקר בכל העיסוק בניסוח ובאישור נייר העקרונות לקראת תכנית ההתחדשות, אותה הוביל ועד ההנהלה.

היעדרותו של "בנר" מהשיח הציבורי בתקופה זו, לא פגמה בהעברת מידע מעודכן בזמן אמת, הודות לדפי המידע שמוציא ארנון רוזמרין מנהל הקהילה לעיתים מזומנות. תודה לארנון על הדיווח השוטף.

האם בכלל יש צורך במדור "בין עלון לעלון" כשהעלון יוצא לעיתים כה רחוקות? האם יש צורך בכלל בקיומו של עלון, כשמידע זורם באופן קבוע?

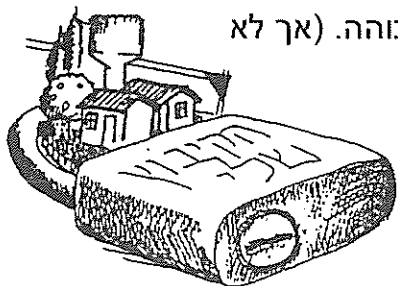
להבנתנו, יתרונו של עלון הוא במתן במה והזדמנות שווה לכל מי שרוצה לשתף בחוויות, מחשבות והרהורי לב. לא דף "מטעם" הצבוע בצבע מסוים, אלא מקום לדעות שונות ומגוונות. ככל שתכתבו לנו יותר, כך ייצא העלון לעיתים יותר קרובות.

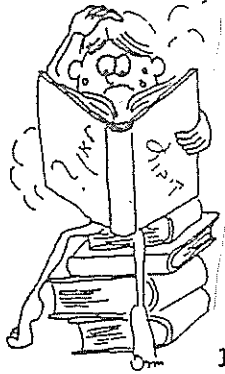
אישור מסמך העקרונות וקליטה:

בחודשי החורף דצמבר - פברואר היינו בעיצומו של "תהליך ההתחדשות". מגובים ביועץ ארגוני ועורך דין, התיישו חברי ועד ההנהלה את הציבור בסדרת שיחות ואסיפות בנושאי שינוי אורחות החיים. הגדילו לעשות, כאשר קבעו שלוש שיחות / אסיפות בשבוע אחד!! יתכן, שהמחשבה הייתה שמול הלחץ ייכנעו מתנגדי השינוי ויגידו "רוצה אני". ואולי הייתה סיבה אחרת האחראית ל"מתקפה המשולבת", שכללה שיחות נפרדות לוותיקים, להורי הילדים בגיל החינוך, לנקלטים העתידיים ולחברים בגיל העבודה.

לבסוף התברר, שפלחים מתוך האוכלוסייה הוחרגו ונתפרה להם חליפה מפתה: הוותיקים, שהובטח להם להישאר במסלול השיתופי הכולל את מלוא הזכויות, ובנוסף הבטחה לכספים שיוכלו להוריש לילדיהם, והצעירים, שנאמר להם, שהמשק יוסיף ויממן את כל הוצאות החינוך לילדיהם כפי שנעשה עד עתה.

מי שמצאו עצמם נתונים בתווך, היו החברים בגיל העבודה שילדיהם כבר בגרו, שקיבלו "סוכרייה" בדמות הבטחה מעורפלת לשירותי בריאות ברמה גבוהה. (אך לא ברמה המקובלת היום)

עד לשבוע האחרון שלפני ההצבעה על מסמך העקרונות בקלפי ידענו, שנדרש רוב של שני שלישים לאישורו ואילו תכנית העבודה המאוחרת יותר תדרוש רוב רגיל בלבד. ואז הכל התהפך: התבשרנו שמסמך העקרונות יאושר ברוב רגיל ואילו תכנית העבודה תאושר ברוב של שני שלישים. חברי הוועד התנגדו בתוקף לדרישת חלק מהציבור לכתוב בפירוש, שאישור תכנית ההתחדשות ידרוש רוב של 75% כפי שנקבע בתקנון המשק, ועוררו עליהם בכך התנגדות רבה.

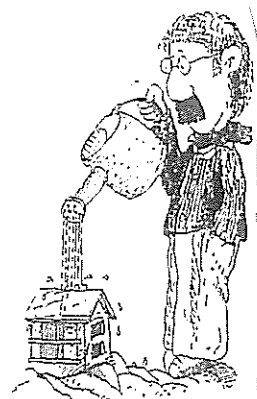
לאחר שהאסיפה אישרה את העברת מסמך העקרונות לקלפי ונערכה הצבעה התברר, שההצעה לא זכתה לרוב כלל. (49 תומכים ו-58 מתנגדים).

תושבי המשק, הנקלטים העתידיים, פירשו את תוצאות ההצבעה באופן שגוי כמוכנות נגדם, וכתבו להנהלה מכתב נסער בנושא. בעקבות פנייתם זימנו אותם מנהל הקהילה וועדת קליטה לשיחה כדי להבהיר, שההצבעה הייתה עניין פנימי של ניר עציון שלא קשור בהם כלל. התושבים הביעו מצוקה והעלו מספר בקשות כדי להבטיח להם ביטחון וכדי להרגיש חלק מהקהילה. נציגיהם פנו בנושא גם להנהלת הקהילה. (ראו את כתבתנו של דיוויד לקסנר).

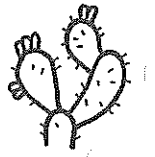
לוועד ההנהלה לקח כמה שבועות לנתח את תוצאות ההצבעה ולהבין, לבסוף, שרעיון שינוי באורחות החיים אינו מקובל על רוב הציבור. לעומת זאת, שוררת הסכמה רחבה לגבי הצורך בקליטה חדשה במהירות.

בשבוע שעבר התקיימה שיחת חברים בנושא הקליטה בה נכחו, מלבד חברי ההנהלה, גם עו"ד רותם ממשרד שלמה כהן (שהחליף את עו"ד רז אייזן אשר גיבש בזמנו את מסמך הקליטה ל"חבר חדש"), והיועץ ישראל צופים. באותו ערב שודר בטלוויזיה משחק כדורגל במסגרת אליפות העולם ואולי יש בכך הסבר חלקי למיעוט המשתתפים בשיחה חשובה זו, וחבל!

בפני הנוכחים המעטים, שכן הגיעו לשיחה, הוצגו הבעיות והמשימות בקידום הקליטה, תוך ציון תפקיד כל גוף/ ועדה הקשורים בתהליך הכולל: תכנון ואישור בנייה, שיוך בתים ושיוך פירות נכסים, מיון הפונים וקבלתם בפועל. הנושא חשוב ודחוף ויש לברך על הפניית הזרקור לעברו.

גרעין צבר:

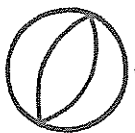

גרעין צבר הינו פרויקט של תנועת הצופים והתנועה הקיבוצית לעידוד עליית צעירים מחו"ל לארץ ולגיוסם לצה"ל. גרעינים אלה נקלטים בקיבוצים, המהווים להם בית בתקופה שלפני השירות הצבאי ובמהלכו, לראשונה, עתידה ניר עציון להשתלב בפרויקט ולקבל אליה גרעין צבר המונה 16 צעירים (13 בנים ו-3 בנות) מארצות שונות באירופה. בני הגרעין אמורים להגיע אלינו באוגוסט ולהתגורר בבית הסמוך לצרכניה בו גרו משפחת מתן - אורן ומשפחת הכהן. התינוקיה, שתעבור לאשכול הגנים החדש תהפוך, אף היא, למבנה מגורים לגרעין. צריף הפעוטון ישמש כמועדון וחדר לימוד.

שתי שיחות חברים התקיימו בנושא גרעין צבר, ובהן פגשנו את הגורמים המקצועיים המובילים את גרעיני הצבר בארץ ונציגים מטירת צבי שהם בעלי ניסיון בנושא. משפחות צעירות וותיקות נענו לאתגר, וניאותו לשמש משפחות מארחות עבור חברי הגרעין המציעות להם בית חם וליווי במהלך שירותם הצבאי וקליטתם בארץ. לאה רוזנברג התמנתה כאחראית על גרעין צבר. איחולי הצלחה ללאה ולקהילה כולה בפרויקט חשוב וציוני זה.

אשכול גנים:

אי נוחות זמנית נגרמה לציבור במהלך הקמת אשכול הגנים החדש, הכולל: תינוקיה, מעון ופעוטון. דרכים שנחסמו, העברת מגרש החנייה ותיבת המפתחות לרחבת "נוף כרמל" והפסקת חשמל ממושכת ביום החורף בו הובאו והוצבו חלקי המבנה. אך זה מאחורינו, וכיום מתנוסס מבנה נאה, המושך עין בסככות הצבעוניות ובדלתות הטורקיז. לצוות הגיל הרך עוד ממתנה עבודה רבה בניקיון ובארגון המבנה עד לקליטת הילדים לתוכו בספטמבר 2016. על המלאכה, כמו על כל הניהול המורכב של גני הילדים במשק, מופקדת רכזת החינוך לגיל הרך רחל פרייר. בהצלחה ובשעה טובה.

מסיבות חגים וטכסים:

צוות התרבות המתנדב ארגן מסיבות חגים מוצלחות ומושקעות במהלך החודשים האחרונים: ערב שירה ומדרשים עם "פרשת דרכים" בט"ו בשבט, ערב זמר בסגנון ה"חפלה" עם יהודה קיסר ולהקתו בראש חודש אדר, ובחג עצמו, מסיבת פורים שכללה תחרות תחפושות ופרסים יקרי ערך. חברים ירדו לחאן יותם לאפות מצות עבודת יד בערב ליל הסדר. בטכס יום השואה דיבר חברנו זאב רייסמן ובטכס שנערך למחרת באגדרטת השואה המקומית, ריגשה את הנוכחים עמליה זוהר שדיברה על בית הוריה. ביום הזיכרון לחללי צה"ל התמלא אולם "נוף כרמל" בנוכחים רבים, חלקם

חיילים במדים, ולמחרת נחסמו דרכי הגישה והיציאה של בית העלמין שלנו עקב ריבוי המשתתפים באזכרות.

יום העצמאות נפתח בטכס המעבר שהובילו הילדים והנוער בהקראות, נגינה, שירה וריקוד דגלים. ובערב, מסיבה שמחה בסימן 68 לישראל ו-66 לנר עציון. יום העצמאות עצמו, כלל טיול אל ההר שמנגד ותצפית על ניר עציון, מתנפחים ומופע לילדים וארוחת צהריים "על האש" בדשא הגדול.

אירועי ל"ג בעומר החלו בפעילות לילדים, שכללה פינת יצירה, איפור, הכנת פיתות ונגן/זמר. בהמשך נהנו המבוגרים מארוחת ערב עשירה וממשחק אינטראקטיבי שדרש ידע כללי והכרת המשק וכלל פרסים.

בשבועות התקיימה תהלוכה לילדים, הכנת זרים, פעילות יצירה וארוחת ערב על הדשא. תיקון ליל שבועות לילדים התקיים בבית משפחות מארחות, ולמבוגרים בבית הכנסת. חבל שהשנה, לא קישטו את בית הכנסת בירק ופרחים כפי שנהוג אצלנו מאז ומתמיד. מי זוכר את החופה מכוסת הירק מעל דוכן הקריאה בתורה, אותה נהג לבנות הסבא הירש ז"ל מידי שנה?

ולבסוף פתיחת החופש הגדול, האירוע שלו מצפים הילדים כל השנה ומבשר תחילתה של תקופה מאושרת ועשירה בפעילויות.

אנשים רבים וטובים הגו, ארגנו וביצעו את הפעילות החברתית העשירה הזו. על מנת שלא נשכח איש, נודה להם באופן קולקטיבי. יישר כוח!

ועדות חדשות:

חילופי ההנהלות בניר עציון ומינוי ועד ההנהלה הקפוא את הועדות במשק והאריכו את הקדנציה שלהן משנתיים לארבע שנים. רק לאחר שוועדת חינוך הקודמת הודיעה כי הגיעה לסוף דרכה, נבחרה ועדת חינוך חדשה. לראשונה מונה הועדה שבעה חברים, וביניהם שלושה תושבים, לאור המציאות החדשה, שבה ילדי התושבים מהווים רוב מכריע של ילדי המשק. חברי הועדה הם: חנה בן ארי, רחל בן סירא, טלי ליאון, יונתן לייזרסון, חנה נווה, ניר שער ויעקב שפירא.

לפני כשלושה שבועות נבחרו ועדות נוספות: חברי הנהלת הקהילה הם אילנה בלכמן, נועה בנישן, טל ליאון, מירי יהלום והדסה פרידמן. מש"א תוגברה בנוסף לצוות הקיים, בלאה רזנברג וטל ליאון וועדת קליטה/ צעירים הורחבה ע"י דפנה בן סירא, אהרון דינור וטל ליאון. בהצלחה לחברי הועדות החדשות ותודה לאלה שסיימו את תפקידם בוועדות היוצאות.

הקיבוץ הדתי:

גם השנה השתתפו חברים מניר עציון בשבתות החברה והעיון של הקיבוץ הדתי שהתקיימו בעכו ובפורייה. המשתתפים נהנו מטיוול מודרך ביום שישי ומשבת עשירה בתוכן. חברים מניר עציון אף הוזמנו לשאת דברים במהלך סעודות השבת: אלי ליאון סיפר על פרויקט לימוד התנ"ך שהוא נוטל בו חלק ופסי מאור דיברה על ט"ו בשבט וארץ ישראל. לא פחות חשוב היה המפגש עם חברים מישובים אחרים. כולם חזרו נלהבים.

במהלך חול המועד פסח התקיים בקבוצת יבנה ערב פרידה והוקרה לנחמיה רפל, מזכ"ל הקבה"ד שסיים את תפקידו לאחר שמונה שנים. נחמיה היה ידיד אמת לניר עציון, וכמה חברים נסעו להשתתף בערב זה. לאחר כמה שיעורים תורניים מרתקים בענייני ההגדה וחג הפסח, הופיעה להקת "פרשת דרכים" (שהתארכה אצלנו בט"ו בשבט) במדרשים ושירים לחג הפסח. ארוחת ערב וברכות קדמו למופע המרכזי "השלושרות": שלוש זמרות בשירי שלישיות מפורסמות בארץ, כגשר הירקון, השלושרים, שוקולד מנטה מסטיק ועוד.

אין מה לדאוג לנחמיה רפל והוא לא הולך בטל. בתפקידו כאחראי על כפרי הנוער של הקבה"ד, הוא עתיד להגיע מידי פעם לימין אורד. תפקיד נוסף שנטל על עצמו הוא ניהול ארכיון הקבה"ד ובתפקידו זה כבר ארגן יום עיון מרתק בקיבוץ משמר העמק לארכיונאים בישובים השונים. המגמה היא להעביר את כל הארכיונים לתוכנת מחשב אחידה וליצור קשר וירטואלי בין כל הארכיונים בקיבוצים. נירה רון, שסיימה לא מכבר לימודי ארכיונאות במכללת בית ברל, ופסי מאור נכחו ביום עיון זה.

לקראת חילופי ההנהגה בקבה"ד קיימה המזכירות הפעילה סבב פגישות בכל יישובי התנועה. בניר עציון התקיימו דיונים עם ועד ההנהלה ובערב שיחה פתוחה לציבור. בהתייחס לתוצאות ההצבעה על נייר העקרונות אמר המזכ"ל המיועד דאז, אמיתי פורת, כי חברי ניר עציון יחליטו בעצמם על דרכם וכי הקבה"ד ישמח לסייע לנו בכל נושא ובעיקר בצמיחה הדמוגרפית.

בישיבת המזכירות המורחבת של הקבה"ד (מזמו"ר) שהתקיימה בבארות יצחק ב-26.5, נבחר אמיתי באופן רשמי כמזכ"ל התנועה ואנו שולחים לו ברכה חמה להצלחה בתפקידו. את ניר עציון ייצגה בישיבה זו פסי מאור.

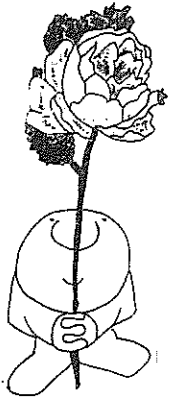
ישיבת המזמו"ר

מפגש עיון ונופש

פרידה ממשפחות:

התמשכות מצב הביניים בו אין קליטה לחברות ואין בנייה, גורמת למשפחות תושבים החיים אתנו זה שנים לשקול מחדש את עתידן. מסיבה זו וכנראה גם ממניעים אישיים עזבו/ עוזבות אותנו כמה משפחות יקרות.

לילך ומושיקו שטיינברג וילדיהם נטע, ענבל ומתן, נפרדו מאתנו לפני חג הפסח. בסעודה שלישית רבת משתתפים על הדשא העלו הדוברים והמברכים את תרומתם של לילך ומושיקו לניר עציון לאורך השנים: בהדרת הנוער, בעבודה בגני הילדים, במתן שיעורי עזר לילדים, בקריאה בתורה בשבתות ובתרומה להצלחת מסיבות וטכסים. משפחת שטיינברג עברה לגור ביקנעם.

בחודשי הקיץ ניפרד מעוד שלוש משפחות: אליה ורון זריבי וילדיהם: לבונה, אחיה וגפן. רון גדל בחברת הילדים שלנו ותרם לה רבות כשהיה, בעצמו, מרכז הנוער. גם אליה השתלבה היטב בניר עציון והייתה פעילה בוועדת תרבות ובפעילויות לילדים. משפחת זריבי תעבור לגור בפדואל.

עינת ויואב גולדשטיין וילדיהם: נטע וכרמי יעברו לגור בקרוב בבנימינה. יואב, איש צבא הקבע, ועינת מרכזת שכבה ומחנכת בבית"ס בימין אורד היו רוח חיה בקרב משפחות התושבים. עינת תרמה המון בפעילויות תרבות, בהכנת סרטים ומצגות ולא פחות מכך בחוג "עיצוב וחיטוב" שהעבירה במשך כמה שנים לנשות המשק.

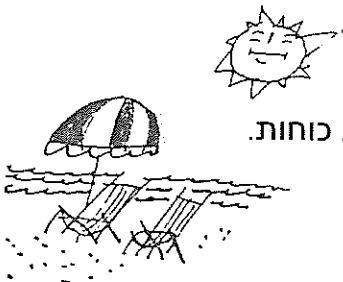
מוריה ויאיר עמיצור הגיעו אלינו כמדריכי הנוער וכאן נולדו בנותיהם: ראשית וקמה. יאיר, שהוא גם מוסיקאי וגם ארכיאולוג שילב באהבותיו אלה את בני הנוער: הן בחפירות ארכיאולוגיות שבו נטלו חלק והן בטכסים ובמופעים של שירה וניגון. יאיר עמד גם בראש הפרויקט לשילוב נערים אוטיסטיים בחברת הילדים ובקייטנת קיץ שהתקיימה במשק. בתקופת עבודתו היה המועדון מקום פעיל ומושך עבור בני הנוער גם במשך ימות השבוע. מוריה, מורה במקצועה, שימשה כיד ימינו של יאיר וסייעה לו בכל. מוריה ויאיר עוברים לגור בחיפה.

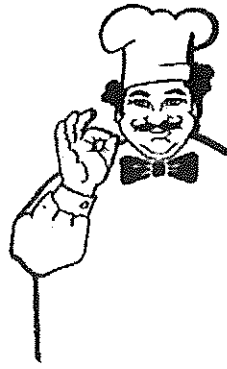
אנו מצטערים על עזיבת כל אחת ממשפחות אלה ומאחלים להן הצלחה רבה במקומן החדש. בה בעת אנו מבקשים ממשפחות התושבים הנותרות לגלות סבלנות ואורך רוח. יש רושם שתחום הקליטה במשק מתחיל לזוז....

במקביל שוקדת ועדת הקליטה המורחבת על קליטת משפחות חדשות כבר הקיץ.

ולסיום....

מערכת "בניר" מאחלת חופשה נעימה, מזג אוויר נסבל, מנוחה והחלפת כוחות. נתראה בעלון הבא. יכול להיות שבספטמבר?

666 ע'ס'ס

מתכון
מדינת קצר

ארוחת ערב קייצית

מרק גספצ'ו – מרק עגבניות קר (6 מנות)

לרסק הכל ולסנן.
אפשר להכין מראש
ולשמור במקרר.

- 1 ק"ג עגבניות
- 1/2 ק"ג מלפפונים
- 2 בצלים
- 2 גמבות
- 5 עלי סלרי אמריקאי
- 1 כף מלח
- 1 כף סוכר
- 1/2 כוס שמן זית
- פלפל לבן
- 1 כוס עגבניות מרוסקות

לבשל על אש נמוכה כ- 15-20
דק' (לא לגמרי רך)
לשטוף במים קרים ולסנן.
לפזר את הקינואה מעל המרק
בצלחת.

קינואה

- 1 כוס קינואה אדומה (אפשר גם רגילה)
- 3 כוסות מים רותחים

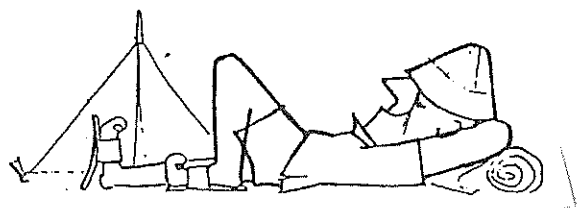
סלט עגבניות שרי תמר קטנות

- 600 ג' עגבניות תמר בכל מיני צבעים חצויות לאורך
- כ-15 זיתים קלמנטה שחורים וירוקים מגולענים
- 4 כפות שמן זית
- 2 כפות חומץ בלסמי
- 1 כפת מחוקה מלח גס
- פלפל שחור גרוס
- בזיליקום

לערבב הכל.
להגיש על יד המרק עם לחם
שחור טעים

תמוז

החופש הגדול

דתיה בן דור

על הדשא נתגלגל
 ויתגלגל הצחוק
 ונסע ברכבות
 שמגיעות רחוק
 נקפוץ את הבריכות
 ונלמד היטב לשחות
 ונזלול גלידות
 מאתיים לפחות
 כי בא החופש,
 איזה חופש?
 החופש הגדול.

